

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie C - Número 221
26 de gener de 2012

Comissió d'Affers Institucionals

Presidència de l'H. Sra. Marina Geli i Fàbrega

Sessió núm. 17

SUMARI

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 (esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament de Governació i Relacions Institucionals) (tram. 200-00018/09) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallot Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 17

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del migdia. Presideix Marina Geli i Fàbrega, acompanyada del vicepresident, Pere Regull i Riba, i de la secretària, M. Mercè Jou i Torras. Assisteix la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Hi són presents els diputats Elisabeth Abad i Giralt, Dolors Batalla i Nogués, David Bonvehí i Torras, Lluís M. Corominas i Díaz, Jaume Domingo i Planas, Ramon Espadaler i Parcerisas, Ferran Falcó i Isern, Joan Güell i Serra, Roger Montañola i Busquets, Joan Morell i Comas, M. Glòria Renom i Vallbona i Jordi Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Laia Bonet Rull, Ernest Maragall i Mira i Joaquim Nadal i Farreras, pel G. P. Socialista; María José García Cuevas i Santi Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Mercè Civit Illa i Joan Herrera Torres, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Violant Mascaró i López i Marc Sanglas i Alcantarilla, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Jordi Cañas Pérez, pel S. P. Ciutadans.

Assisteix a aquesta sessió la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, Joana Ortega i Alemany.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 (tram. 200-00018/09). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament de Governació i Relacions Institucionals, presentades per G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, S. P. Ciutadans, S. P. de Solidaritat Catalana per la Independència, G. P. Socialista i G. P. Esquerra Republicana de Catalunya (text presentat: BOPC 213, 3; esmenes a la totalitat: BOPC 225, 4).

La presidenta

Senyors i senyores diputats, iniciariem la sessió de la Comissió d'Àfers Institucionals.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 (esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament de Governació i Relacions Institucionals) (tram. 200-00018/09)

Hi ha un únic punt de l'ordre del dia, que és el debat en comissió de les esmenes a la totalitat del departament que presideix la senyora Joana Ortega i Alemany.

Els volia fer avinent el mètode, que ara comentàvem amb l'honorable consellera. Per tant, ella té –ho diu així el Reglament– temps il·limitat per a la seva intervenció. Ens demana una pausa de cinc minuts, un cop ella hagi acabat la seva intervenció. A partir d'aquest moment, els senyors i senyores diputats portaveus dels grups esmenants –d'esmena a la totalitat– tenen un temps, per a la defensa de l'esmena, de quinze minuts. En aquest moment, la consellera es reserva la decisió

de si tornar a intervenir en torn de rèplica a vostès, eh? Si és així, ella obre torn; vostès poden tornar a intervenir per un temps proporcional al temps que l'honorable consellera intervingui. I si ella intervé, doncs, aquest serà el mètode. Si no, posteriorment queda la intervenció, per a la defensa del torn en contra, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I, posteriorment, pel grup que no ha presentat esmena a la totalitat, que és el Grup Popular. D'acord? Per tant, serà aquest el mètode, diríem, que emprem avui.

Ja sense més preàmbuls, doncs, passariem la paraula a l'honorable consellera per a la seva exposició.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Bon dia. Gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc em permetran que comenci aquesta intervenció agraint, tant a la secretària general del departament, que m'acompanya aquí a la Mesa juntament amb el director de Relacions Institucionals, així com a tots els directors –el director del Memorial Democràtic, el director d'Innovació Electrònica, el director de Relacions Institucionals, la secretària general de Funció Pública, la directora general de Funció Pública, el director general d'Administracions Locals, i per tant tot l'equip directiu del Departament de Governació i Relacions Institucionals– que avui m'acompanyen en aquesta solemne compareixença...

L'exposició que els faré tot seguit l'estructuro en una sèrie d'eixos, que ara mateix els detallaré per tal de fer-los molt més lleuger el seu seguiment: el primer serà els trets principals del marc general dels pressupostos 2012; després els posaré sobre la taula exemples de reduccions departamentals al pressupost; el tercer eix serà la distribució de la despesa financera no pressupostada 2011-2012; el següent eix, el pressupost consolidat per capítols; un altre eix és la comparativa per partides pressupostàries; un altre eix, el pressupost consolidat del departament juntament amb els ens adscrits; els pressupostos dels ens adscrits i el pressupost consolidat per programes, i per últim, i no per això menys important, els parlaré del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.

Deixin, doncs, que els faci una breu situació, una breu introducció per situar-nos on som. Veiem en el marc general dels pressupostos de la Generalitat del 2012 el desplegament de la segona fase de les polítiques d'austeritat i contenció de la despesa, i ho fem per responsabilitat i respecte a les actuals i futures generacions. Com saben vostès molt bé, en dos anys la despesa de la Generalitat s'ha reduït en un 9,8 per cent. Això ho hem fet per la necessitat de reduir un dèficit públic, que anava del 4,22 per cent que vàrem trobar, fins a l'1,30 per cent, d'acord amb els objectius d'estabilitat pressupostària. Les xifres, que no els són alienes, volen dir passar d'un dèficit de 8.352 milions d'euros a un dèficit de 2.740 milions d'euros.

Volem, a més, seguir i continuar recuperant la credibilitat pressupostària. Això què vol dir? Que els objectius continguts en els pressupostos volem i vetlla-

rem perquè es compleixin. Aquest any, però, l'esforç de contenció es reparteix entre ingressos i despeses per tal de poder seguir garantint els serveis essencials de l'estat del benestar que anteriors governs del mateix color que el nostre vàrem bastir des de l'inici de la Transició. Aquests serveis essencials de l'estat del benestar mantenen el seu pes en el pressupost del 2012, mentre que hi ha un esforç important per a la reducció de la despesa, que se centra en el capítol I del pressupost de la Generalitat de Catalunya.

La voluntat expressada de garantir els serveis de l'estat del benestar ens obliga, a diferència de l'any 2011, a fer l'ajust pressupostari no només per la banda de les despeses, com els deia, sinó amb un esforç des de l'àmbit dels ingressos: amb un increment de determinats impostos, amb la creació i manteniment de figures tributàries, amb la venda de patrimoni, privatitzacions, i finalment la coresponsabilització dels usuaris en el cost dels serveis, sense oblidar els importants esforços que demanem als treballadors públics.

Finalment, en aquest marc general, no podem deixar a banda la incertesa pel que fa a les orientacions econòmiques del nou Govern de l'Estat en relació amb els comptes públics catalans.

(L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Veuran que acompanyo la meua intervenció d'unes dispositives de powerpoint per fer-los molt més àgil el seu seguiment.

Aquest any 2012 hem impulsat, hem d'impulsar mesures de reactivació econòmica, i això vol dir que els departaments de direcció política de la Generalitat –i en aquest sentit Presidència i Vicepresidència, al capdavant de les quals, doncs, hi ha el Departament de Governació i Relacions Institucionals– han de donar exemple, així com també ho ha de fer el departament que ha d'executar el pressupost –per tant, el Departament d'Economia i Coneixement. En el quadre que vostès veien –el tenen en les pantalles– s'observa que l'esforç de reducció que hem fet del 2010 al 2012, d'aquests departaments, és superior a la mitjana de reducció, que és del 9,8. El Departament de la Presidència s'ha reduït un 30,2 per cent el seu pressupost, i el d'Economia un 25,4. El Departament de Governació i Relacions Institucionals se situa, pel que fa a percentatge de reducció enguany, en el cinquè lloc entre els onze departaments que redueixen la seva despesa.

I, tot i així, ha donat compliment a les necessitats de reducció del departament sense afectar la principal de les nostres competències, que és el món local. La gran prioritat del departament: acompanyar el món local en el marc de la lleialtat institucional. Més endavant els detallaré l'esforç que des del departament hem fet, en el context pressupostari en el qual ens trobem, per tal de donar compliment a l'acord de govern del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.

Entrant ja en matèria, en el capítol II, la reducció de la despesa ha estat superior als 2,8 milions d'euros. Ha estat superior malgrat la incorporació al departa-

ment d'algunes partides, com poden ser la dels costos dels serveis transversals TIC de tota la Generalitat, en matèria de gestió dels recursos humans i de gestió de la formació. Aquesta reducció s'ha fet reagrupant unitats, s'ha fet reduint i renegociant lloguers, s'ha fet reduint manteniment, neteges, consums, i reduint substancialment les subscripcions a la premsa diària, que han passat..., del 2010 al 2012 han tingut una reducció del 94,1 per cent.

Alguns detalls del que els exposo sobre el capítol II els podem veure en aquest gràfic sobre el crèdit executat del departament i els ens adscrits entre el 2010 i el 2011, en partides com són les «Atencions protocol·làries i representatives», que passen de 115.941 euros a 55.800; és a dir, una reducció a menys del 50 per cent, de les atencions protocol·làries i representatives. En «Publicitat, difusió i campanyes institucionals» hi ha una disminució del pressupost de més del 87 per cent: passem de 635.000 euros a 84.570. Pel que fa a la partida d'«Organització de reunions, conferències i cursos» també la reducció és important, amb un 55,9 per cent; és a dir, que es passa d'un pressupost de 2 milions 164.000 a 950.000 euros. Segueix la mateix tònic la partida que fa referència a «Publicacions i edictes als diaris oficials», que es redueix també en un 56,72 per cent. I no és menor tampoc, ans al contrari, la partida que va a la realització d'«Estudis i dictàmens», que té una reducció molt significativa, de més del 80 per cent. I en «Despeses de publicacions», que també té una reducció que arriba quasi al 50 per cent.

Per tant, aquesta és una pràctica en el departament. Com veuen, quasi totes les partides d'allò que creiem que no és substancial es redueixen d'una manera important. Val a dir que en aquestes partides hem reduït el pressupost inicial, però també hem mirat d'estalviar al màxim durant tota la seva execució.

Pel que fa al capítol IV, s'ha reduït de mitjana un 14,41 per cent, tot minimitzant, com els deia abans, l'impacte sobre les subvencions i sobre el Fons de cooperació local gràcies a criteris selectius d'estalvi i reducció de la despesa com els que els acabo de descriure en el capítol II del pressupost.

La significativa reducció del capítol VIII s'ha produït perquè en anys anteriors aquesta partida tenia un tant per cent d'execució molt baix. Era una pràctica habitual posar unes dotacions pressupostàries al capítol VIII artificialment elevades, les quals permetien mantenir o incrementar el pressupost. Però per aquest motiu aquest any només hem mantingut en aquest capítol els imports per a les aportacions que es faran a alguns organismes.

Voldria destacar, d'altra banda, que el capítol VII té un increment d'un 22,33 per cent de les transferències de capital, que corresponen bàsicament al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.

El pressupost total del departament, inclosos els ens adscrits, respecte a l'any anterior suposa una reducció una mica superior del 7 per cent. Aquesta reducció prové de l'esforç d'austeritat dels ens adscrits com l'ICIP, com l'Agència Catalana de Protecció de Dades, com el Memorial Democràtic, etcètera.

Pel que fa als ens adscrits, les reduccions han estat també generalitzades en els imports del 2012 en relació amb els del 2011. I en aquest sentit voldria destacar la baixada significativa de l'Agència Catalana de Certificació, una reducció de quasi un 60 per cent, que es deu al compliment de l'Acord de govern de 2 d'agost del 2011, pel qual s'aproven mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic. I és en aquest sentit que el Departament de Governació i Relacions Institucionals ha procedit, en una primera fase, a la integració pressupostària d'alguns crèdits de l'Agència Catalana de Certificació –allò que anomenem «Cat-cert»– dins el Consorci d'Administració Oberta de Catalunya. S'han integrat en el pressupost del consorci tots aquells serveis –tots aquells, també, recursos materials, personals i econòmics– que no requereixen que la seva prestació sigui realitzada per una entitat de certificació –emissió dels diferents tipus de certificats digitals.

En la distribució del pressupost per programes pressupostaris, observaran que el pressupost 2012 es redueix respecte del 2011 en pràcticament tots els programes, tot i que, com podran veure, el programa destinat al suport a obres i serveis dels ens locals s'ha incrementat un 10,14 per cent. S'ha incrementat d'aquesta manera per tal de fer front als pagaments pendents del Pla únic d'obres i serveis, producte del desplaçament de despesa que des de l'any 2009 s'ha anat fent reiteradament fins al 2011.

L'increment del programa 121, el de la Direcció General d'Administració General, està relacionat amb l'assumpció, per part del departament, de despeses, com els deia abans, transversals TIC, ja comentades quan he fet referència al capítol II del pressupost.

Pel que fa al pes relatiu dels imports de cada programa, vull remarcar el fet que destinem un 71,6 per cent del pressupost –un 71,6 del pressupost del departament– a la cooperació amb els ens locals en suport financer i en obres i serveis, principalment en el Fons de cooperació local i en el Pla únic d'obres i serveis, reforçant així, d'aquesta manera, el compromís del Govern amb els ens locals.

A continuació els exposaré les actuacions més rellevants que corresponen a cada programa pressupostari.

Pel que fa al programa d'«Impuls de l'autogovern i desplegament estatutari», els voldria destacar les actuacions següents. L'any 2012, una vegada superats els processos electorals que han afectat successivament els nivells autonòmic, local i estatal, així com les relacions institucionals entre ells, el Departament de Governació i Relacions Institucionals continuarà l'impuls del desplegament estatutari i la millora de l'autogovern, amb un doble objectiu: per una banda, defensar les competències de la Generalitat davant les iniciatives del Govern de l'Estat que puguin tenir un caire recentralitzador, i, d'altra banda, anar més enllà i ampliar fins on sigui possible l'àmbit material i funcional d'aquestes competències, així com també del seu finançament. Per tant, caldrà activar els mecanismes existents de seguiment normatiu i de prevenció de resolució de conflictes i negociar amb l'Estat totes aquelles iniciatives que puguin trencar la pau compe-

tencial, i caldrà també, així mateix, reprendre les negociacions orientades a assolir nous acords de traspàs de funcions i serveis de l'Estat a la Generalitat o bé d'altres acords polítics que siguin necessaris per desplegar i executar les previsions estatutàries.

D'altra banda, la consolidació de les relacions bilaterals amb l'Estat es farà a través dels òrgans paritaris corresponents, per continuar i consolidar les relacions bilaterals amb l'Estat a través de les comissions paritàries creades per l'Estatut d'autonomia: la Comissió Bilateral Generalitat-Estat, la Comissió Bilateral d'Infraestructures, la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals i la Comissió Mixta de Transferències, de les quals demanaré el calendari a la vicepresidenta del Govern de l'Estat la propera setmana.

Com vostès saben, l'any 2011 el Govern de la Generalitat va nomenar president de la representació catalana en aquestes quatre comissions el senyor Josep Anton Duran i Lleida, i va renovar així mateix també la composició d'aquesta representació en cada una d'aquestes comissions. També el Govern va fer possible per primer cop la participació de representants de l'oposició en les seves reunions preparatòries i va promoure la represa de les activitats de la comissió bilateral tant en ple –el 19 de juliol de l'any passat– com a través de les seves subcomissions permanents. Enguany el Govern demanarà a l'Estat que actualitzi la seva representació en aquestes comissions paritàries i sobretot demanarà que es comprometi a vetllar pel seu correcte funcionament, arribarà als acords que calgui i garantirà el seu exacte i el seu puntual compliment.

A més de les reunions ordinàries o extraordinàries del plenari de la Comissió Bilateral Estat-Generalitat caldrà assegurar el funcionament regular i amb el màxim rendiment possible de les seves cinc subcomissions permanents, que els les recordo molt ràpidament: la Subcomissió de Seguiment Normatiu, Prevenció i Solució de Conflictes; la Subcomissió de Col·laboració i Cooperació; la Subcomissió d'Infraestructures i Equipaments; la Subcomissió d'Assumptes Europeus i d'Acció Exterior, i la Subcomissió Bilateral de Cooperació Generalitat-Estat en Matèria d'Immigració.

Així mateix, la negociació i l'acord amb l'Estat del calendari i les garanties de liquidació del finançament derivat de l'Estatut suposa una de les qüestions més rellevants dins de la relació i la negociació de la Generalitat amb l'Estat, com és la relativa al finançament. Cal, en primer lloc, i amb la màxima urgència, assegurar la liquidació de l'import acordat, 759 milions d'euros, com a inversions en infraestructures de l'Estat a Catalunya corresponents a l'any 2008. Però també cal, així mateix, concretar i garantir la liquidació d'altres imports exigibles: el Fons de competitivitat, les inversions en la disposició addicional tercera corresponents a l'exercici 2009, i mantenir el nivell d'autonomia financera assolit tant pel que fa als ingressos com a despeses, en una etapa en què el Govern de l'Estat pretén desplegar les noves previsions constitucionals en matèria d'estabilitat pressupostària.

També cal incidir en l'assoliment dels acords de traspàs, en fase avançada de negociació –un altre àmbit

que cal impulsar és el relatiu als acords de traspàs-, i, en aquest punt, sempre que s'arribi a una valoració econòmica justa i adequada de les funcions que es tracta d'assumir. En primer lloc, hi ha uns traspàsos que ja es troben en una fase avançada de negociació, que són aquells relatius als ajuts i a les beques a l'estudi; el de les reclamacions economicoadministratives i el control dels abocaments en aigües superficials i subterrànies.

Pel que fa a l'impuls de la negociació dels traspàsos en ponència tècnica oberta l'any 2011 cal també intensificar les converses amb l'Estat per assolir nous acords de traspàs en els diversos àmbits que la Comissió Bilateral Generalitat-Estat va obrir a la negociació amb els dos governs mitjançant la constitució, com hi feia abans referència, de noves ponències tècniques. Em refereixo a immobles de la Seguretat Social, execució de la legislació laboral en l'àmbit del treball, ocupació i formació professional per a l'ocupació, mútues d'accidents de treball i malalties professionals, formació sanitària especialitzada, autorització de laboratoris farmacèutics i de fabricants de productes sanitaris i cosmètics, salvament marítim, seguretat privada, dàrsenes esportives i pesqueres situades en ports estatals, i traspàs de la titularitat de diversos immobles singulars com són el Palau del Lloctinent o l'edifici del Registre Civil de Barcelona. L'assoliment d'aquests traspàsos, amb els recursos i la dotació econòmica corresponents, suposarà sens dubte un pas indubtable en la millora de l'autogovern i també en el desplegament de l'Estatut, i permetria fixar-nos nous objectius d'ampliació competencial d'acord amb les previsions estatutàries i amb la tasca realitzada pel Departament de Governació i Relacions Institucionals, en la línia d'actualitzar la relació de traspàsos pendents.

Pel que fa al desenvolupament de les previsions estatutàries sobre el govern local i consolidació de les relacions de col·laboració amb els ens locals, constitueix un objectiu bàsic del departament desenvolupar les previsions estatutàries sobre el govern local, des de la voluntat, especialment, de sumar el màxim consens per impulsar una reforma institucional i legislativa que sigui realista, que sigui eficaç i, per damunt de tot, que sigui eficient. A aquest objectiu s'hi suma també el de consolidar i intensificar les relacions de col·laboració de la Generalitat amb els ens locals i, en particular, amb aquells nivells de govern que compten amb el règim especial, com ara l'Ajuntament de Barcelona, l'àrea metropolitana o el Consell General d'Aran.

Com podran veure en aquesta diapositiva, dintre d'aquest programa s'emmarquen també les beques per a l'estudi de les autonomies polítiques territorials i també el quart premi... (*Pausa.*) Doncs, en la següent. (*Veus de fons.*) Ah, el segon punt de baix. Jo si em trec les ulleres ho veig, eh? I el quart premi internacional Josep Maria Vilaseca i Marcet, creat el 2006 amb l'objectiu també d'incrementar la projecció internacional de l'autogovern de Catalunya i la realització de seminaris i conferències per part de l'Institut d'Estudis Autonòmics.

En segon lloc els voldria parlar del programa de «Direcció i administració generals», del qual cal destacar

les actuacions següents. Com vostès saben, una de les prioritats del Govern és la reforma de l'Administració i la racionalització del sector públic, i en aquest sentit, i en aquest àmbit, el desenvolupament i seguiment de les mesures de racionalització del sector públic, amb un impuls del procés de racionalització, reducció i simplificació del nombre d'entitats que el componen per tal de fer-lo sostenible, per tal de fer-lo eficaç i eficient, i de manera que no comporti un llast per a la reducció del dèficit públic i per a la millora de la qualitat dels serveis públics.

D'aquest procés de racionalització de l'estructura del servei del sector públic cal destacar la revisió i aprovació durant l'any 2011 d'un elevat nombre de mesures de fusió, de mesures d'integració, desvinculació o alienació. S'han creat tres organismes com a resultat de la fusió d'altres entitats i s'han pres mesures per a la supressió de seixanta organismes. D'aquest conjunt d'actuacions, vint-i-quatre casos corresponen a ratificacions de mesures aprovades el mes de juny del 2010, al final de la legislatura anterior, que encara no s'havien dut a terme. I en el seu conjunt es tracta de processos sovint força complexos, dels quals durant el 2011 s'han conclòs vint-i-tres baixes d'organismes, divuit es troben en la fase de dissolució i liquidació, i en els dinou casos restants s'han iniciat aquells procediments preparatoris d'execució de la mesura. Durant el 2012 és previst que la majoria dels processos iniciats puguin acabar concloent i que es proposin noves mesures de simplificació en sectors especialitzats que en aquest moment estan en estudi.

Per altra banda, i en matèria de funció pública, s'ha introduït, com tots vostès saben, amb la Llei de pressupostos per al 2012 i especialment amb la Llei d'acompanyament, un conjunt de mesures, algunes estructurals i altres conjunturals, que suposen un estalvi global d'uns 625 milions d'euros. I he de dir, en aquest sentit, que el Govern ha estat molt curós en tot moment, i la primera prioritat, per sobre de tot, ha estat el manteniment dels llocs de treball, cosa que ha fet necessari, que ha suposat que calgui estudiar com es poden repartir les càrregues de treball i valorar i avaluar totes les alternatives perquè l'impacte sigui el menor possible –tingui el menor efecte possible i estigui repartit de la forma més equitativa possible. L'objectiu ha estat, com els deia, mantenir el màxim de llocs de treball possible, i això significa, en molts casos, repartir la feina.

Per això, permetin que posi en valor, i ho vull tornar a fer en seu parlamentària –no és el primer lloc ni la primera vegada que ho fa el Govern, però vull tornar-ho a posar en valor–, la feina que fan els treballadors públics. Ens referim a totes aquelles persones que amb el seu esforç fan possible que el país avanci, i volem i treballam des del departament i des del Govern per prestigiar el col·lectiu dels treballadors públics, que són dipositaris, a més a més, d'un dels valors que des del Govern de la Generalitat defensem, com és l'esforç. Una mostra més, les oposicions que han de passar per poder accedir a la funció pública.

Però també som conscients –també som realistes i som conscients– que en temps de dificultat econòmica

els hem de demanar aquest esforç. Sabem que és un gran esforç, però estem convençuts que també l'entendran i que serà una aportació també al país.

I els he de dir que hem mantingut i hem dut a terme una negociació molt fluïda amb els representants sindicals, i jo voldria aquí agrair també la voluntat d'acord i d'entesa i de trobada amb els representants sindicals. No va ser possible arribar a un acord, és cert, però vàrem treballar i vàrem poder acostar posicions, i no vàrem escatimar ni temps, ni hores, tant per part del departament, en el qual, doncs, la secretària i la directora han tingut una dedicació exclusiva, com per part dels sindicats.

També els he de dir que la necessitat de reducció de jornada en els llocs de treball ocupats pel personal interí és un tema de preocupació pel Govern de la Generalitat, i és en aquest sentit que el Govern vol aprovar una reducció de la jornada d'un 15 per cent dels 7.103 llocs de treball a data 31 de desembre. (*Remor de veus.*) És a dir –és a dir–, tots els llocs ocupats per interins dels cossos d'Administració i tècnics, excloent aquí bombers, agents rurals, veterinaris d'escorxador i agents penitenciaris. Aquesta mesura volem que tingui caràcter temporal –és una mesura de caràcter temporal– i, com saben, es tracta d'una mesura que també, malauradament, han hagut d'implementar altres comunitats autònomes. Però, hi insisteixo, el Govern aprovarà una reducció de la jornada d'un 15 per cent d'aquests interins que els he posat aquí.

També dir-los que dintre d'aquest programa s'inclou l'execució del projecte de dimensionament de l'Administració de la Generalitat i del seu sector públic, amb una assignació equilibrada i ajustada dels recursos humans a tota l'Administració amb l'objectiu d'una prestació sostenible dels serveis públics. En aquest gràfic es pot observar l'evolució anual, de 2006 a 2011, del personal de la Generalitat de Catalunya, on el nombre absolut de personal ha crescut gradualment fins al 2010. Entre el 2006 i el 2010, 22.358 persones es van incorporar a llocs de treball de l'Administració de la Generalitat, mentre que a partir del 2011, i per tal de fer sostenible l'Administració, hem començat una estabilització produïda per les mesures de contenció, com són la no-reposició de les jubilacions i la reducció de l'estructura política de la Generalitat.

En aquest segon gràfic es reflecteix l'evolució del personal de la Generalitat, inclòs en aquest cas el sector públic, i ho fem en quatre moments: el 2004, el 2008, el 2009 i el 2010. Aquí veiem com el nombre de personal del sector públic també ha anat augmentant des del 2004. I, com poden veure, és significatiu l'increment del 2004 al 2008: passem de 133.000 treballadors públics a 199.992; és a dir, que en aquests quatre anys hi ha un creixement de més d'un 50 per cent. No obstant això, és cert també que l'increment ha estat progressivament menor fins al 2009, i va créixer lleugerament el 2010.

Finalment, altres actuacions incloses en el programa de «Direcció i administració generals» són l'impuls de plans departamentals de simplificació de processos administratius. Aquests plans departamentals in-

clouen la reducció de les càrregues administratives a la ciutadania, a les empreses, i posar a disposició de l'Administració les eines necessàries per tal d'avaluar de manera àgil, de manera senzilla les càrregues administratives. Aquesta actuació és un dels pilars bàsics per a la simplificació administrativa. Es tracta de saber quin és el cost per a l'usuari, així com també poder identificar els tràmits amb càrregues més elevades, per tal de poder-hi incidir d'una manera eficaç.

Els canvis dels règims d'intervenció per tal de potenciar les comunicacions prèvies i les declaracions responsables enfront de les autoritzacions, com a element de simplificació que permeti l'impuls de l'activitat econòmica, és un dels elements. El pas d'un règim d'autorització prèvia a un règim de comunicació o declaració responsable ha de permetre l'impuls de l'activitat econòmica, perquè permet que, si no es compleixen aquells requeriments necessaris, es notifiqui i es pugui iniciar l'activitat sense necessitat de l'autorització –d'esperar l'autorització– per part de l'Administració. Es tracta, en definitiva, d'atorgar més confiança a la ciutadania, sense detriment –sense detriment, en cap cas– de la responsabilitat de cap de les parts en la seva activitat de comprovació.

També cal desenvolupar la metodologia i les eines que facin possibles les resolucions immediates, en el cas de tots aquells tràmits en els quals no cal un informe previ, amb l'objectiu, també, que la ciutadania pugui iniciar i finalitzar el tràmit en el mateix acte.

L'elaboració de la normativa sobre funció pública, amb la, també, definició d'elements bàsics de la reforma de la Llei de funció pública –a partir de la diagnosi actual i dels objectius a assolir d'eficiència, polivalència i professionalitat dels empleats públics–, també és una prioritat. Es tracta de mantenir la sostenibilitat de l'Administració i disposar d'un projecte de llei amb el major consens possible, que suposi un pas endavant en el funcionament d'una administració de qualitat, d'una administració competitiva.

El programa 122, de «Formació de personal d'Administració i serveis», i el programa 571, de «Recerca i desenvolupament», corresponen a actuacions de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que els recordo que enguany celebrarà cent anys. Durant aquest any l'escola portarà a terme la reordenació, l'adaptació del catàleg de cursos i activitats de formació amb criteris de menor cost, i oferirà una part de formació bàsica en format virtual i la formació d'aprofundiment de comandaments i directiva en format semipresencial i presencial. Cal destacar també una reducció, en una mitjana del 20 per cent, dels barems de retribució per a la contractació d'activitats de formació. Així mateix, es duran a terme projectes de recerca vinculats a la millora de les administracions públiques, i en especial aquells relacionats amb tècniques de direcció, organització i gestió pública avalades per grups de persones..., d'investigadors de les universitats i persones de referència.

En l'àmbit del programa 131, el referent a les «Relacions institucionals i qualitat democràtica», els passo a definir els aspectes més rellevants, que són: l'impuls de la formació, la recerca, la difusió i les actua-

cions en els àmbits de la memòria democràtica, la pau i els drets humans, amb els actes de commemoració dels dies internacionals de la Pau, de l'Holocaust, dels Drets Humans i altres, i amb l'impuls del Premi anual de Recerca en Drets Humans; la coordinació i desenvolupament de la xarxa d'espais dedicats a la preservació de la memòria, la pau i els drets humans; i la informació i suport als diferents departaments per a l'òptima relació també amb el Parlament –l'impuls del coneixement de l'activitat parlamentària del Govern mitjançant cursos, seminaris adreçats als diferents departaments, col·legis professionals, institucions, universitats, i voldria destacar també el programa educatiu del nostre Govern adreçat a les escoles de primària i secundària–, i les aportacions a l'Institut Català Internacional per a la Pau, al Memorial Democràtic, al Consorci del Museu Memorial de l'Exili i al Consorci Memorial dels Espais de la Batalla de l'Ebre.

Pel que fa al Programa 324, de «Relacions amb les confessions religioses», les actuacions que volem dur a terme durant el present any, tot i l'ajust pressupostari, estan en la línia de fomentar el coneixement sobre el fet religiós i el diàleg interreligiós, mitjançant subvencions destinades a aprofundir en el coneixement de la realitat actual per al màxim respecte a la llibertat religiosa i a la convivència pacífica de les diferents confessions. La promoció, també, de la gestió de la diversitat religiosa als municipis per tal de mantenir..., ajudar al manteniment de la cohesió social, amb, també, l'oferiment d'ajuts que responguin a les demandes de les administracions locals amb referència a la llibertat –a l'exercici de la llibertat religiosa. Tots vostres saben que als ens locals és on es coneix més a fons la població, i per tant els diferents agents i els actius presents al municipi. És, a més a més, en els ens locals..., el primer espai on es poden posar de manifest possibles conflictes relacionats d'alguna manera amb el fet religiós i les seves manifestacions en l'espai públic.

Així mateix, volem ajudar en l'adaptació dels centres de culte als requisits de la Llei de centres de culte, atès que aquesta mateixa llei ja preveu la possibilitat d'atorgaments d'ajuts per adaptar els ens locals ja existents a les prescripcions de la llei en matèria de seguretat, en matèria d'higiene, en matèria de dignitat.

Tenim previstes també, en aquest apartat, actuacions de foment de la cultura catalana entre les comunitats religioses mitjançant organització de cursos de català i de cultura catalana, la gestió d'associacions i el coneixement del teixit associatiu català, coneixements que considerem que són elements clau per a la integració en la vida social, tant dels líders religiosos com de la resta dels membres de les diferents confessions religioses, així com també per al manteniment de la cohesió del conjunt de la població.

Treballarem també per avançar en la coordinació i l'assistència religiosa a presons, hospitals, centres assistencials, i també en l'organització de jornades de formació sobre la gestió de la diversitat religiosa a Catalunya per tal de facilitar, com els deia, aquella tasca d'aquestes institucions públiques davant la creixent diversitat religiosa i les principals demandes de les minories religioses, així com també treballarem en l'ac-

tualització del mapa de religions de Catalunya. Com saben, aquest mapa respon a l'estimació del seguiment de les diferents confessions religioses amb presència a Catalunya, per tal de conèixer la situació pel que fa a la diversitat religiosa. El mapa va ser una iniciativa pionera, que després ha estat imitada a altres comunitats autònomes, i continua sent un instrument viable, i imprescindible, per tal d'avaluar quin és el grau real d'implantació de les diferents comunitats autònomes al nostre país, per tal de poder detectar també necessitats i dissenyar aquelles polítiques públiques adients, i, naturalment, desenvolupar estratègies per cobrir aquelles necessitats detectades.

Una altra de les actuacions del departament previstes per a aquest any, com saben, ve relacionada amb el programa 532, la «Societat digital». El Departament de Governació i Relacions Institucionals té la responsabilitat d'impulsar l'administració electrònica i la interoperabilitat entre les diferents administracions públiques mitjançant funcions transversals que exerceix, des de l'àmbit de l'Administració de la Generalitat, amb el Consorci d'Administració Oberta de Catalunya –que presideixo–, i mitjançant el Consell per a l'Impuls i l'Ordenació de la Reforma de l'Administració i de la Comissió per a l'Impuls dels Mitjans Electrònics, òrgans que també presideixo.

No vull estendre'm massa en aquest punt perquè, de fet, aquest és dels punts que més hem tractat aquesta setmana, però no voldria deixar-ne de parlar, perquè també és un element imprescindible per a una administració que vol ser pionera, per a una administració que vol ser competitiva. La Comissió per a l'Impuls dels Mitjans Electrònics de l'Administració està integrada per representants dels departaments que executen polítiques transversals en l'àmbit dels mitjans electrònics, així com també pel Consorci de l'Administració Oberta de Catalunya, i té funcions de definició de prioritats en relació amb projectes corporatius d'administració electrònica, té funcions de supervisió estratègica en aquests àmbits i també de cerca i proposta de solucions a disfuncions detectades. És important destacar la tasca de coordinació de la comissió d'impuls en la col·laboració entre els diferents organismes en el desenvolupament, en l'aplicació i en l'extensió de l'ús de les solucions per a l'administració electrònica. Per a l'any 2012 la comissió ha treballat en la proposta d'un acord de govern –que es va aprovar el passat dia 24, tot just farà dos dies– per tal de modernitzar l'Administració, posar-la al servei de la ciutadania, de les empreses, amb la incorporació de mitjans electrònics.

Aquesta proposta pivotarà sobre l'eficiència, sobre la seguretat jurídica i sobre la col·laboració interadministrativa, i amb una inversió de 3 milions d'euros ha de servir per poder tenir un estalvi, al final de la legislatura, de més de 1.000 milions d'euros, distribuïts en uns 640 milions d'euros per la via del canal empresa, uns 200 milions d'euros pel que fa a estalvi a l'Administració de la Generalitat i uns 160 milions d'euros pel que fa a l'estalvi per a la societat civil i els ens locals. I que ens possibilitarà que a final de la legislatura puguem iniciar qualsevol tràmit amb l'Administració a través de mitjans electrònics.

Vaig acabant. Només vull fer referència al programa 111, d'«Òrgans superiors de la Generalitat i control extern» –l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, que es relaciona amb el Govern mitjançant el Departament de Governació–, i també al programa 231, de «Relacions exteriors» –que hi ha l'Institut d'Estudis de la Mediterrània–, i al 132, d'«Organització, gestió i seguiment de processos electorals», on, atès que no es preveu, en principi, cap convocatòria electoral durant l'any 2012, hem mantingut només una dotació per a la modernització i l'optimització de la gestió dels processos electorals i per a millora de la difusió de la informació electoral.

I, finalment, i entrant ja en el que fa referència en el món local, voldria, primer de tot, recordar un compromís que no fa encara set mesos vaig formular en aquesta comissió. Jo vaig dir que en un any el Departament de Governació faria efectiu el seu deute amb els ajuntaments, i puc anunciar-los que aquest compromís el podem fer efectiu abans del 31 de gener d'aquest any. Per tant, només set mesos després d'haver adquirit aquest compromís aquí, en seu parlamentària, amb tots vostès.

Les actuacions previstes de suport financer de la Generalitat als ens locals, que és el programa 711, passen, com vostès saben –perquè no és el primer cop que ho diem–, per prioritzar la dotació econòmica per al Fons de cooperació local. Dintre de les prioritats dels fons destinats al món local hem optat per protegir les partides destinades a les despeses corrents dels ens locals. El fons de cooperació contribueix a dotar de fons incondicionats els municipis i els consells comarcals, i avui –vostès ho saben perfectament–, avui més que mai aquesta és prioritària –la protecció d'aquesta partida.

Amb les aportacions previstes, els consells comarcals i els petits municipis –que conformen la majoria dels municipis de Catalunya– gairebé no veuran afectades les seves partides, que només disminuiran en aquest concepte un 3 per cent. I això és així pel fet d'haver concentrat la reducció en les aportacions supramunicipals i en les ciutats més grans, en les quals el Fons de cooperació local, com vostès saben, representa un percentatge molt petit del seu pressupost global d'ingressos. En definitiva, els respectius pressupostos dels ens locals no es veuran afectats percentualment en el còmput total dels seus ingressos per l'aportació del fons.

D'altra banda, cal destacar també l'elaboració de l'Avantprojecte de la Llei de governs locals i hisendes locals, en compliment de la Resolució 275/IX. I, amb la ferma voluntat d'afrontar un intens treball de consens, caldrà analitzar els estudis de què disposem, caldrà desenvolupar-los i caldrà preparar una proposta que ha de suposar una important reforma en vistes de la millora i en vistes de l'eficàcia del món local. I, amb aquesta reforma, cal determinar el mapa competencial del món local i el finançament que a més a més garanteixi el desenvolupament eficient d'aquestes competències. Per tant, quines administracions s'han de desenvolupar i quines competències, i amb quins recursos, i tot sobre el principi de mínima burocràcia, màxima eficiència, i amb la voluntat d'evitar duplicitats i competències institucionals. L'Administració és

una i aquesta ha d'estar al servei de la ciutadania i ha d'actuar amb l'objectiu d'assolir la més eficaç prestació de serveis. Atesa la crucial importància d'aquestes normes a desenvolupar, s'han consignat partides pressupostàries suficients per afrontar les despeses de les comissions de treball.

Així mateix, creiem que cal mantenir la convocatòria de compensacions econòmiques a càrrecs electes locals. En línia de suport als petits municipis –en aquest cas són els municipis menors de dos mil habitants–, es manté la partida per poder oferir un suport econòmic als càrrecs electes amb dedicació en els petits municipis que no disposin de possibilitats pressupostàries per assimilar, per assumir aquests costos. Creiem que és important assumir i mantenir aquesta partida, que va néixer amb l'anterior Govern, una partida encaminada a donar suport econòmic a aquestes dedicacions, tant per dignificar la tasca dels electes locals com també per compensar el seu intens treball, que molt sovint és la causa de costos personals, a vegades inclús difícils de recuperar.

Igualment, i seguint en la línia de suport als ens locals, hem programat una nova convocatòria del procés selectiu de personal d'habilitació estatal. I ho hem fet per tal de seguir contribuint a dotar el món local de personal altament preparat per a les dificultats actuals financeres i les complexitats jurídiques, que ha d'ajudar, en definitiva, a disminuir el nombre de places vacants actualment existents i sobretot, també, a equilibrar el mercat de treball. Cal tenir en compte que la immensa majoria de places de secretaris i interventors dels ens locals no estan ocupades avui per personal d'habilitació estatal. Per tant, són places que progressivament caldrà anar cobrint. I la convocatòria, lluny de suposar nous costos afegits a l'Administració local, doncs, ve a compensar aquesta gran demanda d'efectius, que provoca avui en dia un desajust important.

Pel que fa al programa 713, que és el de «Suport a obres i serveis dels ens locals», els detallo quines són les actuacions que durem a terme: gestió dels recursos del Pla únic d'obres i serveis en el context de la situació econòmica actual, que a ningú se li escapa quina és. Per acords de govern de l'any 2009 i de l'any 2010, es varen modificar a la baixa les aportacions econòmiques destinades al PUOSC. Aquest fet va provocar un greu desajust entre l'obra efectivament executada i l'obra que es podia tramitar per al seu pagament. I això va provocar que a final de l'any 2010 existís una important bossa d'obres executades que no disposaven de contrapartida pressupostària per poder ser pagades.

El pressupost de l'any 2011 i la seva gestió eficient han servit per aconseguir que per primer cop –per primer cop des de l'any 2009– no solament no es modifiquin les partides a la baixa, sinó que es comenci a corregir aquesta disfunció creada els anys 2009 i 2010. I aquest any 2012, tot i la limitació pressupostària en aquesta partida, es pretén corregir aquella actuació –aquella situació creada– i es preveu tramitar el pagament de la pràctica totalitat de les obres efectuades.

Les dificultats econòmiques, financeres, actuals dels ens locals aconsellen prorrogar els terminis d'adjudi-

cació de les obres 2011 i 2012 que s'hagin d'iniciar. I, sensibles a això, el departament ho fa amb un doble objectiu: primer, per facilitar als ens locals l'assoliment del cofinançament necessari per dur a terme amb plenes garanties aquestes inversions; però també per fer front, amb les partides pressupostàries destinades a l'actual anualitat, als pagaments de les obres iniciades o de les obres ja adjudicades. Considerem prioritari, davant les dificultats econòmiques actuals, acabar d'assumir la tramitació i el pagament de totes les obres acabades i iniciades. És a dir, els ho diré ras i curt: en comptes de començar molta obra nova preferim pagar els deutes heretats i adaptar-nos així a les necessitats dels ajuntaments.

Per altra banda, en el Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres s'habilita el Govern, excepcionalment, per tal que en la convocatòria del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya per al període 2013-2016, i d'acord amb el món local, es pugui assignar fins a un 50 per cent del seu import exclusivament a despeses de manteniment de les obres, de les inversions realitzades pels ens locals beneficiaris. I s'hi inclou també un element, un instrument per tal de garantir la viabilitat financera de totes les noves inversions. La primera proposta és la possibilitat, com els deia, de destinar una potent línia específica, que pot arribar al 50 per cent de les quanties que s'assignin al pla, per tal de sufragar despeses de manteniment, obres i serveis. Cal tornar a incorporar aquest criteri i aquest concepte de manteniment en tota inversió, també, que es faci.

Amb aquesta iniciativa, el que pretenem és atendre, com els deia, una petició unànime del món local, que com deia va en la línia, va encaminada a consolidar les inversions fetes abans d'iniciar-ne unes de noves. Durant molts anys s'han fet importants inversions en el món local, i ara, com els deia, cal més que mai posar sobre la taula aquest concepte de manteniment, que és tan important a l'hora també de preveure una inversió. I és evident que aquest manteniment en cap cas pot anar destinat ni a sufragar salaris ni subministraments o béns fungibles, però sí que ha d'anar destinat a assumir totes aquelles despeses per consolidar i mantenir inversions ja fetes –des de repintar, des de refer una instal·lació elèctrica o reparar forats de camins–: les inversions fetes les hem de tenir en bon estat.

I amb la iniciativa s'assoleix –amb aquesta iniciativa que presentem– un doble objectiu: d'una banda, reforcem un sector econòmic especialment castigat, com és el sector de la construcció, amb molts petits i mitjans empresaris i autònoms que han de poder treballar per a les administracions locals, i d'altra banda, i no menys important, s'aconsegueix millorar el finançament dels ens locals, que sovint assumeixen aquestes despeses de manteniment en les seves partides de pressupost ordinari i sense que aquest manteniment sigui pròpiament despesa corrent –també s'acaba alliberant, en aquest sentit.

La segona proposta que els poso sobre la taula és absolutament innovadora i va encaminada, d'alguna manera, a evitar l'actual situació en què es troba un alcalde que estigui en una situació de desequilibri financer davant d'una subvenció concedida. Saben que l'alcalde

només té dues opcions, dos camins: o bé adjudica l'obra i, per tant, empitjora la situació financera del seu municipi, o bé perd la subvenció. Per tant, en els dos casos empitjora la situació del municipi. La solució que volem introduir en el proper Pla únic d'obres i serveis va encaminada a establir que un ens local beneficiari inicialment d'una subvenció només pugui licitar –només pugui adjudicar l'obra– si està en una situació d'equilibri financer. Si no ho està, tindrà dues opcions: primer, prorrogar l'adjudicació fins recuperar l'equilibri, o, segon, renunciar a la subvenció i obtenir-ne una part per pagar deute d'inversió ja feta i, per tant, per recuperar-se més aviat. Això és una manera de treballar conjuntament amb el món local i aquesta és una manera de fer política tocant de peus a la realitat, i tenint aquest principi d'empatia tan necessari, i coneixent quina és la situació econòmica del país, des del realisme.

Noves convocatòries del Fons europeu de desenvolupament regional, el Feder. Preveiem les partides necessàries per gestionar aquestes noves convocatòries d'ajuts europeus mitjançant la inversió de noves estructures estratègiques en el món local. Avui, més que mai, aquestes convocatòries són d'interès especial per als nostres ens locals, perquè representen la possibilitat d'aconseguir importants quantitats de finançament mitjançant un projecte compatible amb altres fonts de finançament. Això és molt important. En qualsevol cas, la complexitat dels programes requereix un seguiment efectiu i un control, per tal d'evitar qualsevol incident en el procediment que comporti la pèrdua dels fons.

També tirem endavant una nova convocatòria del programa «Viure al poble més», per a municipis, en aquest cas, de més de tres mil habitants. Està relacionat amb l'eix «Desenvolupament sostenible i urbà» del programa Feder i està destinat a projectes de regeneració urbana i rural, patrimoni cultural i millora de serveis turístics. Després de l'èxit de la convocatòria –i de la participació especialment en la darrera convocatòria, en la qual foren presentades més de cent cinquanta iniciatives–, considerem prioritari mantenir l'esforç pressupostari que permeti garantir la viabilitat dels projectes seleccionats, mitjançant l'aportació complementària per part del departament d'un 15 per cent de la subvenció del projecte, a més del 50 per cent provinent dels fons europeus.

Igualment també es manté el conveni amb l'Institut Català de Finances per tal d'assegurar la viabilitat financera dels projectes per ajudar els petits municipis a suportar l'espera de la recepció definitiva dels fons europeus.

Per tant, solucions per al món local; per tant, revisió perquè pugui seguir desenvolupant-se el món local.

I, finalment –i, ara sí, acabo–, fem referència especial al Pla únic d'obres i serveis. El PUOSC, com tots vostès saben, és el programa de cooperació local del Govern i és el principal suport al món local –el principal instrument de suport al món local. Aquest pla incideix directament en la qualitat de vida dels ciutadans i permet finançar actuacions per cobrir les necessitats dels habitants dels municipis. La Generalitat aporta, en el Pla quinquennal 2008-2015, un import de 575 milions d'euros, i les diputacions, de 116,4 milions d'euros.

La distribució del seu pagament es reflecteix en l'últim plurianual aprovat pel Govern el mes de desembre... (*Veus de fons.*) No, el mes de febrer, el 16 de febrer del 2010, amb anualitats des del 2008 fins al 2015. Crec que el tenen vostès a la pantalla. Fins a l'exercici del 2010, ho poden veure, l'estratègia ha estat desplaçar a l'anualitat següent la despesa prevista. En aquest sentit, el Govern anterior, com veuen, va fer tres acords de govern modificant els imports anuals a la baixa. Ens hi referim no per mirar enrere, sinó perquè el problema és aquest, i hem de gestionar-lo encara que nosaltres només executem aquests darrers anys. Crec que és molt gràfic, aquest gràfic.

L'any 2008, del pressupost de la Generalitat de Catalunya per al PUOSC només es va executar un 73,52 per cent del pressupost inicial. Això vol dir que 26,1 milions d'euros no es van gastar. El pressupost inicial era 98,8 milions d'euros, més les obligacions reconegudes del departament, 72,6 milions d'euros. L'any 2009, del pressupost de la Generalitat de Catalunya per al PUOSC només es va executar un 87 per cent del pressupost inicial. L'any 2010 van quedar pendents de reconeixement d'obligació 52 milions d'euros, que hem hagut de reconèixer l'any 2011.

Per tant, com els deia abans, el Govern actual ha centrat els seus esforços a reconèixer obligacions de tots els endarreriments existents del PUOSC fins al 2010, fruit de les successives modificacions a la baixa que va fer el Govern tripartit en la periodificació del PUOSC 2008-2011. Del període aquest, aquest últim any és el que s'ha executat l'import més alt: hem executat 140.325.163,15 euros.

S'han reconegut obligacions de despesa provinents de la Generalitat de Catalunya i de les quatre diputacions catalanes superiors en un 54,5 per cent a les que es van reconèixer l'any 2008 –per tant, 49,5 milions més–; un 15 per cent superiors a les que es van destinar el 2009 –18,3 milions més–, i un 19,4 per cent són superiors a les que es van destinar el 2010 –per tant, 22,8 milions més. L'any 2012 s'han reconegut, per tant, obligacions de despesa, provinents només de la Generalitat de Catalunya, superiors en un 57,8 per cent a les que es van reconèixer l'any 2008, un 62,2 per cent superiors a les que es van reconèixer l'any 2009 i un 33,8 per cent superiors a les que es van reconèixer l'any 2010.

Crec que és una mostra de la bona gestió pressupostària que ha fet el departament, de la qual me'n sento molt orgullosa. I crec que també és una mostra del tarannà i de la manera de fer d'aquest Govern, que per damunt de tot el que ha fet, doncs, és poder fer els deures i poder endreçar el Departament de Governació i Relacions Institucionals.

Lamento si m'he allargat amb l'exposició de la meua intervenció. Voldria haver-los-la detallat i haver-ne fet la màxima pedagogia possible. En tot cas, vostès tenen la paraula, i en tots aquells suggeriments, dubtes o inquietuds que em vulguin traslladar..., doncs, així ho farem.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable consellera. Podran disposar, els diputats i diputades, del powerpoint?

La vicepresidenta del Govern

Sí.

La presidenta

Molt bé. Doncs, els el farem arribar.

Suspenen un moment la sessió, durant cinc minuts, tal com ha demanat l'honorable consellera, per reprendre-la amb el posicionament de les esmenes a la totalitat.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i tres minuts i es reprèn a la una i cinc minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Té la paraula la portaveu del Grup Parlamentari Socialista per a la defensa de l'esmena a la totalitat, la senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Moltes gràcies, presidenta. Saludo la vicepresidenta i li agraeixo la compareixença d'avui, molt detallada i concreta, amb dades no només de pressupost, que de fet és l'objectiu pel qual estem aquí, sinó també sobre l'acció de govern d'aquests darrers mesos, malgrat que no sigui l'objecte d'aquesta sessió. Saludo, doncs, la vicepresidenta, evidentment el seu equip, i també aprofito per saludar els representants dels sindicats que ens acompanyen avui. I això no és perquè sí, és perquè realment els temes que s'estan posant sobre la taula avui són temes més que importants i que afecten molt i poden afectar molt la ciutadania.

Què ens ha dit, vostè? Nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat. Per això estem aquí avui, per defensar-la. I l'hem presentat perquè el que hem pogut llegir en el Projecte de llei de pressupostos, pel que fa a la secció pressupostària que afecta el Departament de Governació i Relacions Institucionals, no ens ha convençut. No compartim la distribució de la despesa; les prioritzacions que s'intueixen en el projecte de pressupost, pel que fa a aquesta secció pressupostària, tampoc. I no ho compartim, tampoc, després d'haver-la escoltat.

Vostè, avui, ens ha vingut a explicar el que d'alguna manera ha dibuixat com els grans titulars: que estem en una segona fase de les polítiques d'austeritat d'aquest Govern. Ha xifrat la reducció de la despesa en un 9,8 per cent en el conjunt, des del principi, del seu Govern. Ha vingut a demostrar –o ha vingut a voler demostrar– que el que volen oferir és credibilitat pressupostària, i així vostè ho esmentava. Ha lluit el fet que el Departament de Governació i Relacions Institucionals ocupa el cinquè lloc en l'escala de reducció de despesa, amb un 5,6 per cent. I després ha reforçat

o subratllat també algunes dades específiques a què després, doncs, m'aniré referint. Però en destaco ara una, que és una reducció del 14,41 per cent en el capítol IV. El capítol IV, com tots sabem, és dels capítols més importants en aquest departament.

No cal que li digui que compartim el marc des del qual vostè presentava el Projecte de llei de pressupostos per al seu departament, que no és altre que el de l'austeritat; ho compartim. Li dèiem això tot just ara fa sis mesos i mig, quan vostè venia a presentar el pressupost per al mateix departament per a 2011. El compartíem llavors, el compartim..., aleshores.

Per tant, el tema no és aquest, no és la diferència entorn d'aquest principi el que fa que avui hàgim de dir que no compartim el pressupost de Relacions Institucionals. Deixi'm que li avanci que el que no compartim és la manera de fer. I li ho avanço posant-li dos exemples; o posant-li un exemple, amb un n'hi ha prou. Què ha vingut a fer avui aquí? Ha vingut a fer el mateix que va venir a fer fa sis mesos i mig. Ha vingut a fer dos anuncis. Fa sis mesos i mig en va venir a fer un, i a més a més es va encarregar de subratllar-lo molt: «Garantirem els sous dels funcionaris.» Avui, quins dos anuncis ha vingut a fer en aquesta tribuna que li ofereix la cambra parlamentària? «Pagarem el deute amb els municipis abans del 31 de gener, o com a màxim el 31 de gener» —és a dir, d'aquí a una setmana—, i, respecte al col·lectiu dels interins: «Estigueu tranquils, perquè allò que diu el Projecte de llei de mesures, que es reduirà —respecte a la plantilla d'interins del cos d'Administració i tècnics de la Generalitat— un terç la jornada i un terç les retribucions..., doncs, serà el 15.» Aquests són els dos missatges que ens ha vingut a donar.

És aquí on ens ha de donar aquests missatges? Sobre-tot: aquest és el missatge que ha de donar i, si m'ho permet —i després hi entrarem amb més detall—, la pausa de cinc minuts ha de servir perquè els mitjans de comunicació, a hores d'ara, tinguin més informació que la que vostè ha donat en aquesta comissió fa tot just mitja hora? Si escoltem el que el seu equip acaba de traslladar als mitjans de comunicació —no vostè en aquesta cambra—, sabem ja que aquesta mesura s'aplicarà amb una durada determinada que els mitjans ja saben —nosaltres encara no—, que és dos anys, i sabem que s'aplicarà a partir del març, que vostè no ho ha dit aquí tampoc.

Què venim a fer, aquí? De comparsa? És la Comissió d'Affers Institucionals i venim a discutir el pressupost del Departament de Governació i Relacions Institucionals. O ens ho prenem més seriosament o, si no, difícilment podrem contribuir tots plegats que la ciutadania tingui un millor concepte de per què serveixen les institucions i, en definitiva, la política.

No volia començar amb el que tenia previst d'explicar per defensar l'esmena a la totalitat sense constatar aquesta sorpresa, perquè crec que és més que rellevant i perquè denota, en bona part, la crítica que li volia fer amb més detall. I avui n'hem tingut exactament, com li deia, la primera exemplificació.

Bé, li deia que no ho compartim. I ja li avançava que no compartim la distribució de la despesa pel que fa

al Departament de Governació i Relacions Institucionals. Però deixi'm fer-li una prèvia respecte al context en què arriba aquest pressupost, aquests pressupostos per a la Generalitat, respecte als quals, com vostè sap també, vam presentar una esmena a la totalitat. Un any de govern, dos pressupostos. Quan arriben, aquests pressupostos? Avui estem a dia 26. Doncs, arriben tard. Són els pressupostos per a 2012. Ja sabem que arribaven tard, vostès ja ho havien anunciat, però els arguments que havien posat sobre la taula han demostrat ser del tot, si m'ho permet —per dir-ho suau—, «incerts». Necessitaven dades per poder-los presentar; el context de les eleccions generals no ho facilitava.

Bé, resulta que, clarament, el que ha evidenciat el moment i el context en què es presenten finalment aquests pressupostos és que la voluntat del Govern no era altra que desplaçar el debat sobre les retallades que incorporen aquests pressupostos a després de les eleccions. I això..., no cal llegir entre línies, simplement cal escoltar les seves declaracions per tenir-ne la certesa. I les seves declaracions —que jo considero molt greus—, que va pronunciar just en aquell context de les eleccions generals, feien referència al fet que certs debats és obvi que no es poden presentar durant les eleccions municipals, perquè si no «es podrien mal interpretar». És a dir, no es pot dir què és el que es farà, no es pot dir què és el que es proposa que es vol fer —encara que siguin mesures crues com les que ara, avui, estem discutint aquí o han pogut discutir en les altres comissions respecte a cada una de les altres seccions pressupostàries—, perquè això es podria mal interpretar en un context de campanya electoral.

Bé, és el risc de la mala interpretació el que li preocupava? En lloc del risc de la mala interpretació, el que tenim és una certesa, ara: la certesa de l'engany, la certesa de no haver dit allò que es proposava i haver-ho posat sobre la taula just després de les eleccions, quan ja tot estava jugat. I aquí els tenim, els pressupostos, en aquest context.

Per tant, en aquest context arriben els pressupostos. I la Llei de mesures per al 2012, a què vostè mateixa es referia, malgrat que no sigui l'objecte d'aquesta sessió. Però ja que vostè s'hi referia, jo també la tindrè en compte en la meua intervenció.

I ho ha fonamentat, com li deia, tot en un context d'austeritat, que, ho repeteixo, compartim. Però ens hem de preguntar, necessàriament, no només si compartim aquests pressupostos —que ja li ho avanço: no, no els compartim—, sinó també si ens els creiem, precisament pel context que li descrivia. Doncs, si ens hem de preguntar per la coherència entre el que es diu i el que es fa, si ens hem de preguntar per la credibilitat del Govern en aquests pressupostos, necessàriament vull aplicar-ho a dos àmbits que crec que són els més rellevants, els més significatius en l'àrea que vostè gestiona, de la qual vostè és responsable. I aquestes dues àrees són les polítiques de suport al món local i les polítiques amb relació al personal al servei de les administracions públiques. Aniré, doncs, a entrar a un i a l'altre tema, començant per les polítiques de suport al món local.

Què ens ha dit avui, concretament, respecte a aquest àmbit? Ens ha parlat que vostès el que es plantegen com a objectiu és acompanyar el món local; que han fet un esforç per donar suport al món local; que per això han volgut prioritzar el Fons de cooperació local. I concretament apuntava: «Hem fet un esforç justament allà on és més necessari, als petits municipis i no en canvi als grans, on el pes del Fons de cooperació local és menor –el pes relatiu respecte al seu conjunt d'ingressos.» Ho exemplificava justament amb el pes que tenen totes aquestes polítiques en el conjunt dels pressupostos del seu departament, que és un 71,6 per cent, si no ho tinc mal entès. I entrava concretament a l'increment del Pla únic d'obres i serveis –l'increment relatiu respecte al pressupost de 2011–, i amb un anunci que, com li deia, trobo més que sorprenent en aquest context, que és que faran efectiu el pagament del deute amb el món local, amb els ajuntaments, amb la resta d'ens locals, d'entitats locals abans del 31 de gener del 2011.

Què hi ha, realment en el pressupost? Què hi llegim? La veritat és que l'escenari que ens dibuixen aquests pressupostos, permeti'm que li ho digui –i aquí troba..., de fet, els arguments pels quals vam decidir presentar una esmena a la totalitat respecte a aquest pressupost, o una part dels arguments; l'altra, evidentment, es refereix a altres àrees, entre elles la de funció pública–, és que pel que fa al Fons de cooperació local el descens és del 7,7 per cent. Vull recordar una dada que crec que vostè no ha esmentat. El descens mitjà del pressupost de tota la Generalitat per a aquest any, per a aquests pressupostos de 2012, és d'un 4 per cent. Doncs bé, per al Fons de cooperació local la reducció és del 7,7 per cent, en termes relatius respecte a 2011. Però és que si ho comparem amb el 2010 la reducció és del 18,5 per cent –del 18,5 per cent. La mitjana de reducció del pressupost és bastant menor. I vostè ho sap: l'ha xifrat en 9,6, si no m'equivoco, vostè mateixa.

Però, més enllà del Fons de cooperació local –que és allò a què vostè bàsicament s'ha dedicat, en aquesta part de la intervenció, per demostrar aquestes polítiques de suport al món local i aquesta prioritització de les polítiques en el conjunt del seu departament–, hi han moltes altres polítiques de suport en el món local que acaben de configurar la veritable fotografia del que fa el Govern de la Generalitat respecte al món local. Què passa amb les escoles bressol? Doncs, la reducció en el pressupost, si ho comparem amb 2011, és del 17,6 per cent. Però és que si ho comparem amb el 2010, les escoles bressol, les subvencions per a les escoles bressol s'han reduït en un 40 per cent –en un quaranta per cent. Als conservatoris i les escoles de música enguany la reducció respecte a 2011 és del 30 per cent, però d'un 36 si ho acumulem o ho comparem amb el pressupost de 2010. I el foment de l'ocupació –jo crec que és una de les prioritats que diu perseguir el Govern de la Generalitat–: el suport als ajuntaments en aquest concepte ha caigut un 27,42 per cent. Ho repeteixo, sobre una mitjana de reducció per al conjunt de la Generalitat d'un 4 per cent, estem parlant d'una reducció del 27 per cent –o 27 gairebé i mig per cent. Per no parlar del Pla de millora de barri, que ni tan sols té partida pressupostària a aquests efectes el 2011 ni es preveu cap convocatòria per al

2012. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Aquesta és la fotografia real del suport de la Generalitat al món local. Aquesta. Ja no són només les dades del Fons de cooperació local, que baixen més que la mitjana del pressupost. És que és tot el conjunt de polítiques les que ens permetran saber si és creïble el seu discurs respecte a aquesta prioritització, a aquesta voluntat d'acompanyar els ajuntaments en un moment tan difícil com el que ens trobem.

Per tant, nosaltres necessitem totes aquestes dades per poder-ho valorar tocant de peus a terra i poder saber si ho compartim o no, que ja li he dit que no, que no ho compartim. I no ens ho creiem, precisament, a més de no compartir-ho, per una dada que vostè mateixa ja ha avançat, i admetia, que va afirmar la darrera vegada que va aparèixer en aquesta comissió per explicar el pressupost de 2011. Vostè feia referència al tema del pagament dels deutes pendents amb el món local. Bé, fa tot just sis mesos, quan es presentava en aquesta comissió el pressupost per a 2011 respecte al Departament de Governació, vostè partia d'un marc, crec, molt lloable i definia el Govern com un Govern amb una ànima eminentment municipalista. Llegeixo literalment les seves declaracions: «Estem i estarem al costat dels ajuntaments, dels seus alcaldes i de les seves alcaldesses. I no hi estarem amb paraules, hi estarem amb els fets.» Paraules textuals seves de fa sis mesos. I a partir d'aquí deia: «El primer» –ho repeteixo–, «el primer objectiu del departament amb relació al món local és fer front als deutes adquirits en anualitats anteriors amb els ens locals i que restaven pendents de pagament. I els puc dir» –deia– «que el Govern en aquest sentit garanteix que enguany es liquidaran tots els deutes que aquest departament té compromesos amb els ajuntaments catalans. El Govern garanteix» –«garanteix», repetia– «que enguany es puguin liquidar tots els deutes del departament.»

Ens hem hagut de trobar avui en aquesta comissió perquè ens anunciï que abans del 31 de gener es pagaran els deutes pendents. No estic parlant que tenim un retard de vint-i-cinc dies respecte a l'exercici al qual vostè es referia que hi pagarien tots els deutes pendents. El que m'importa és què ha passat en aquests sis mesos. En aquests sis mesos no només vostès es van comprometre a pagar-ho, sinó que nosaltres els hem demanat –i ho sap perfectament– una quantificació de tot el que es referia a aquest deute pendent, per poder conèixer els conceptes. I vostè sap perfectament que tots els conceptes que componen aquesta quantia del deute pendent no provenen del seu departament, ho sap perfectament. Per tant, crec que vostè també podia estar interessada a conèixer...

La presidenta

Vagi acabant, senyora diputada.

Laia Bonet Rull

...aquest desglossament. Bé, doncs, aquesta resposta encara no la tenim. Vam haver de fer una interpellació

per segona vegada, la setmana passada, per conèixer una xifra. Que ho sento, però no ens la creiem, perquè no és ni desglossada per conceptes, ni per entitats, ni per ajuntaments; per tant, no ens la creiem. Vostè ens diu avui que es pagarà abans d'una setmana. Fantàstic, fantàstic. Però aquest no és l'anunci que ha de venir a fer a aquesta cambra. Això ja ho hauria d'haver fet. I ho sento, però això no salva uns pressupostos que són *impressantables* des del punt de vista del missatge que ofereixen al món local.

Faig un breu titular...

La presidenta

S'ha acabat el temps, senyora diputada. El titular.

Laia Bonet Rull

Faig el breu titular respecte a funció pública...

La presidenta

D'una frase, només, té temps.

Laia Bonet Rull

...i, en el cas que hi hagi possibilitat... (*Veus de fons.*)
Sí, em sap greu. Em sap greu. Faré una intervenció, si hi ha ocasió, més detallada pel que fa a funció pública. Pel que fa a la funció pública, no ens creiem tampoc les mesures que ens ha posat sobre la taula, vicepresidenta. No ens les creiem perquè vostè parla de diàleg, parla de la voluntat de construir un nou model de funció pública. Ho feia fa sis mesos aquí. I han passat sis mesos. Fa sis mesos vostè deia: «L'objectiu prioritari en funció pública és no reduir els sous.» Ara tenim un pressupost que configura un ventall de mesures de caràcter temporal i *estructural* que trenquen absolutament qualsevol possibilitat de creure-hi, amb el missatge que vostè donava fa sis mesos aquí. Es retallen sous, es retallen drets i es fa sense diàleg. I crec –i crec– que això no ho pot afirmar, com ho ha afirmat avui, que el diàleg ha estat fluid i responsable –i responsable–, perquè crec que ni una cosa ni l'altra. Per tant...

La presidenta

S'ha acabat el temps, senyora diputada, eh?

Laia Bonet Rull

...espero que tinguem ocasió de continuar el debat amb més detall sobre un tema que crec que afecta molt més que el personal que treballa al servei de les administracions públiques: els ciutadans que esperen que els serveis que presta aquest personal els arribin.

Gràcies.

La presidenta

Passaríem la paraula al senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Ens partirem la intervenció amb la senyora Mercè Civit. Parlaré més dels temes de finançament local i la senyora Civit de funció pública.

Jo en primer lloc voldria agrair la presència de la consellera, la presència de qui l'acompanya, la presència dels sindicats. I agrair-li el detall, senyora consellera, de la seva intervenció. Però li haig de fer una confessió: m'hauria agradat més estar al cercle que s'ha muntat a l'entorn del seu cap de premsa, perquè m'hauria assabentat de més coses que les que vostè ha dit en una hora i escaig. I, per tant, haig de confessar-li que tinc una mica d'enveja, avui, de no ser periodista, i que lamento la meua condició de diputat, perquè amb el «tuit» ara mateix m'acabo d'assabentar de coses que la consellera no ha explicat.

En segon lloc, la vull felicitar, perquè vostès apliquen l'anomenada teràpia de xoc amb molta gràcia. O la tàctica del salami: «Et tallo la mà.» Però no, no, vénen vostès i anuncien que finalment no tallen la mà sinó que amputen dos dits –que segurament no es podrà agafar el llapis. I, per tant, hem de celebrar precisament que finalment no amputen la mà sinó que tallen dos dits. I la veritat és que això pot omplir de joia i pot aconseguir un bon titular, però lamentablement, avui, quan als interins se'ls retalla un 15 per cent precisament, doncs, el seu salari i el seu temps, això afecta l'escola... Bé, la senyora Mercè Civit ja hi entrarà amb més detall.

Tercer element. A mi m'agradaria conèixer els detalls, i els detalls del que faran. Perquè vostè avui ha dit bàsicament que pagaran als ajuntaments i que als interins el retall serà del 15 per cent. Però la pregunta és: què pagaran als ajuntaments? Perquè segons tinc entès –no per la seva compareixença, sinó per aquesta condició, que envejo, dels periodistes–..., ens hem assabentat que pagaran els 69 milions de deute als municipis corresponents al Departament de Governació. Això ho diu un «tuit» d'un periodista més ben informat que un modest diputat. Però m'agradaria que la consellera s'expliqués.

I, per últim, sí que li demanaria una cosa, un canvi en les formes. Vostès han fallat clarament en les formes, avui. No pot ser que ens expliquin en una compareixença d'una hora i vint tot el que ens han explicat però que després uns periodistes –amb tot el respecte, eh?– s'assabentin de més coses que les que ens assabentem amb una hora i vint. No és raonable. I les formes, doncs, jo crec que les han perdut.

Dit això, a nosaltres ens agradaria saber també, aquest pagament als ajuntaments, de quina quantia es tracta. Iniciativa Verds - Esquerra Unida hem presentat preguntes, multitud de preguntes. Altres grups han fet el mateix també: PSC, Esquerra, han fet tots els mateix. No en tenim els detalls. I, per tant, ens agradaria saber quina és la quantitat que la Generalitat deu als ajuntaments en data 31 de desembre del 2011; quin calendari de pagament faran –no només el que li pertoca al Departament de Governació–; com preveu la Generalitat la compensació durant l'any 2012 als ajuntaments a què encara deu diners. Preveu el Govern abonar interessos als ajuntaments catalans pel deute? O és que li

fan d'entitat financera, els ajuntaments catalans al Govern de la Generalitat? Preveu el Govern algun tipus de mesura extraordinària per ajudar els ajuntaments catalans l'any 2012? Té previst el Govern sol·licitar algun préstec a alguna entitat financera per fer front als deutes de la Generalitat?

I aquí sí que ens agradaria que respongués, perquè la qüestió no és quan paguen una part, sinó què paguen. I aquí hi ha una discrepància entre el que vostè diu que deuen als ajuntaments i el que diu, per exemple, la Federació de Municipis. Volem saber, per tant, la xifra. I que ho detalli. I que ho detalli fins i tot amb caràcter minuciós, sabent ajuntament a ajuntament què és el que deuen.

Sí que li preguntaria que no fessin trampes. Miri, el suport financer als ens locals, ho acaba d'explicar vostè, baixa un 12 per cent, 20 milions. I després vostès expliquen que el suport en obres i serveis locals s'incrementa. Però la realitat és que en un baixa 20 milions i en l'altre l'increment és de 6 milions. Càlcul global: hi ha una reducció del que estem destinant, precisament, als ajuntaments. I, per tant, que com a mínim no vingui vostè a explicar-nos: «Donarem molt suport als ajuntaments», quan avui la partida global d'ajuda als ajuntaments està reduint-se substancialment per sota –per sota– de la reducció del conjunt del pressupost.

Per això li demanaria una mica menys de gosadia o..., de valentia i una mica més de rigor. Perquè vostè no pot explicar-nos que aquí hi ha un increment quan no es produeix. I quan a més li han explicat..., en escoles de música, en beques menjador, en transport escolar, en zero-tres anys, en el Pla de millora de la llei de barris –que ara ja apareix amb cap tipus de finançament–, en el foment de l'ocupació hi ha reduccions dràstiques –dràstiques– respecte al 2011 i dramàtiques respecte al pressupost del 2010 –dramàtiques. Per tant, ens agradaria que ho detallessin i que, com a mínim, no ens fem trampes.

A més crec sincerament, senyora vicepresidenta, que des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida, que l'hem acompanyat en la seva reivindicació davant de l'Estat pels seus incompliments..., crec que el Govern té cua de palla i molt poca credibilitat i legitimitat quan resulta que fa amb els ajuntaments exactament el mateix que allò que diu que fa l'Estat amb la Generalitat; quan, a més, vostès saben, precisament, que els ajuntaments avui són la primera trinxera, la primera administració que ha de donar resposta a una situació social dramàtica. I, per tant, crec que avui vostès, amb la seva explicació, evidencien no només la falta de sensibilitat municipal, no només la falta de credibilitat..., sinó precisament un plus de legitimitat, que vostès reclamen davant l'Administració general de l'Estat.

Jo, a més, a aquestes factors els volia afegir una altra consideració. Fa sis mesos, amb una proposta de resolució presentada pel nostre grup, es va instar el Govern a presentar en un termini de sis mesos un projecte de llei de governs locals i, en paral·lel, el Projecte de llei de finances locals. El termini es complia el 5 de març. Prèviament, crec recordar, amb una moció en aquest cas d'Esquerra Republicana, s'havia dit que aquests compliments s'haurien de produir abans que acabés l'any.

A mi em sorprèn que hi hagi un decret del seu departament, el Decret de 10 de gener en què es crea la Comissió per a l'Elaboració dels Documents Preparatoris de l'Avantprojecte de Llei de Governos Locals, que és el primer decret que incompleix un mandat parlamentari. És que, amb els seus temps, tindrem la llei ben entrat el 2013, en el tram final de la legislatura. I resulta que aquí hi havien dos mandats parlamentaris, com a mínim –una proposta de resolució nostra, una proposta o una moció d'Esquerra–, que directament són incomplets. No em sembla raonable ni assenyat.

Per deixar temps a la senyora Civit, afegir dues últimes consideracions entorn del memorial, del Memorial Democràtic i les polítiques de memòria. Li vull fer un prec. Hem tingut, entorn de les polítiques de memòria, un any parades les polítiques de memòria, sense cap tipus de nomenament. A l'Estat està passant el que està passant; és a dir, governa el Partit Popular i no hi haurà polítiques de memòria. Jo li vull preguntar: la seva dreta, la de Convergència i Unió, es diferencia només del PP que parlen català i defensen el país, o en alguna cosa més? Li ho dic perquè, si s'hi diferencia en alguna cosa més, seria bo que fessin aquestes polítiques de memòria. I li ho dic perquè els pressupostos van reduir-se un 40 per cent l'any passat, enguany un 10 per cent, i resulta que aquí hi ha coses substancials. Per exemple, què passarà amb el Museu de l'Exili, a la Jonquera, que el PP diu que s'ha de tancar? Què passarà a Portbou, amb el Centre Walter Benjamin? Què passarà amb les polítiques de memòria, que donen credibilitat a un país i a una institució i on no podem jugar a l'equidistància? «No estem ni amb uns ni amb uns altres, tots són víctimes.» No, sí, tots són víctimes; però, escolti'm, un país democràtic el que ha de fer és reivindicar les institucions democràtiques i qui va lluitar per la democràcia i qui va lluitar, per tant, per acabar amb el franquisme. I, per tant, m'agradaria que aclarís això.

I, per últim, en tema de participació, quina és la iniciativa política, el programa sobre temes de participació? Perquè vostès ho recriminen al Govern anterior. Quines són les mesures concretes per afavorir la participació en un context, precisament, on hi ha una abstenció considerable i molt vot nul i molt vot en blanc en les eleccions? A mi m'agradaria saber quins són els mecanismes i instruments pressupostaris i polítics que vostès doten, precisament, per lluitar contra l'abstencionisme i per afavorir la participació.

I, per últim, una ultimíssima consideració. Comissió bilateral, comissió de traspassos: vostè n'ha parlat. S'ha reunit una vegada –una vegada. Jo ho entenc, eh? El seu president té altres responsabilitats en el Congrés dels Diputats, com a president d'un grup parlamentari. Molt bé, doncs, faci-ho vostè, senyora vicepresidenta, perquè així no podem continuar. Si no se'n pot ocupar quan l'Estat no compleix, que ho deixi estar. I si no que, com a mínim, vingui a comparèixer, perquè trobo bastant insòlit que quan precisament la nota del president és un suspens clamorós per la seva manca d'activitat absoluta, no només no plegui, sinó que ni tan sols vingui a comparèixer. Per tant, sí que li volia fer aquesta consideració.

I li cedeixo el torn a la meva companya, a la Mercè Civit.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Herrera. Té la paraula la senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, l'esmena a la totalitat, també en el que fa referència a la funció pública, és per dues raons: una, la retallada dels drets als treballadors i treballadores públics, tant salarials com de condicions de treball, i les seves repercussions en els serveis públics, i, la segona, la retallada de democràcia en l'àmbit de les relacions laborals.

A més a més, són uns pressupostos del 2012 en què partim d'un 2011. Un 2011 on vostès han estat destruint ocupació a la funció pública i ho han fet a partir d'instruccions, decrets, sense consens i sense negociació. Mil cinc-cents quatre persones menys treballen ara, segons dades de la seva web, a la Generalitat de Catalunya. I això ho han fet amb greus repercussions en els serveis públics. Podem parlar d'ensenyament: menys mestres. I això no ens ho diuen únicament les dades, i això no únicament ens ho diuen els sindicats, també ens ho diuen els pares i les mares: que a les seves escoles hi ha menys mestres i més alumnes. Podem parlar de la sanitat; podem parlar, en uns moments d'atur, de les oficines de treball de la Generalitat –m'explicaven que la persona de seguretat atenia la gent davant el caos que allà hi havia–; podem parlar de les residències de la gent gran, etcètera.

Per tant, d'això partim, ja: d'una retallada d'empleats públics en uns moments, doncs, que vostès deien que no tocarien el salari dels empleats públics, i ara el toquen. I ara ens diuen que fan aquestes mesures per mantindre l'ocupació. Bé, ens ho podem creure o no, ho hem de veure, perquè per on vostès van no és per aquí.

Senyora consellera, amb aquests pressupostos, i el de mesures fiscals i financeres, un cop més donen un cop als empleats públics. Les seves mesures són en termes comptables. No han fet cap estudi de com això repercutirà en els empleats públics. Cal recordar la moció que vàrem aprovar en aquest Parlament que ho demanava –i que ara, evidentment, demanarem el seu compliment. Li recordo que els empleats i empleades públiques són, ells i ningú més que ells, els que s'encarreguen d'aplicar les polítiques del Govern, del seu Govern, que diu que són per treballar per Catalunya, però cada vegada hi destinen menys recursos. Vostè deia: «Vam haver de demanar els traspassos.» Senyora consellera, si són els empleats públics qui desenvolupen les polítiques del Govern, vostès el que estan fent és també retallar autogovern. I nosaltres estem d'acord amb els traspassos, però també li diem: encara que els traspassos vinguin amb el pa sota la..., butxaca, si hi ha menys personal per desenvolupar-los no sé com ho podem fer.

Per tant, amb la seva política d'aquests pressupostos, hi han dos elements: un, més atur a la funció pública, més baixos salaris i, per tant, menys consum. Així no

en sortirem, de la crisi. Nosaltres ja li hem fet altres propostes de més ingressos a la Generalitat –que aquí, evidentment, no contemplarem–, però per aquesta via no reactivarem l'economia, sinó tot el contrari.

Podem anar a mesures concretes, reduccions salarials que són específicament de la Generalitat: que són complement de productivitat, complement específic, els vals de menjador... Tenint en compte –i podem parlar de cinc euros el dia– un interí que li reduiran el salari i que treballa a mitja jornada, podem sumar a final de mes quines són les reduccions salarials aquestes, eh? I jo li pregunto: si el Govern del senyor Rajoy decideix, en el que és competència seva, reduir els salaris –quedaran reduïts, segurament, perquè és d'obligat compliment el salari base i el complement de destí–, què faran vostès? Què faran vostès? Els treballadors catalans tindran doblement reduïts els seus salaris.

I tots els altres drets socials, que són drets socials que no són privilegis. I ho hem pogut veure. Els empleats públics no tenen el privilegi del treball fix tal com es diu: 1.504 persones menys a la Generalitat. Són drets que han conquerit davant de negociacions... Va ser també del mateix Govern del senyor Pujol, davant de retallades salarials. I anaven compensades amb altres aspectes que vostès ara també els retallen: Fons d'acció social, la invalidesa laboral transitòria, etcètera.

Però, a més a més, hi ha el gran tema: no ho fan d'una forma equitativa per a tots els treballadors segons el salari que tinguin; ho fan de forma lineal. I, per tant, unes mesures que retallen, retallen més a qui menys té. Les seves conseqüències són que estan en pitjor situació els que menys tenen. I l'exemple clar: els més vulnerables, els interins.

Vostès ens deien: «Un 3.» Ara un 15 per cent. Bé, no ho sabem i no ho han dit aquí, ho han dit a la premsa... (*Veus de fons.*) Ho ha dit aquí... Però ho ha dit a la premsa: durant dos anys. Pot ser o no pot ser, no ho sabem –no ho sabem. Perquè aquestes persones no únicament moltes d'elles –que no cobren mil euros– tindran reduït el seu salari, sinó que amb la política de fer fora els interins –o quan una persona vagi a ocupar la seva plaça– el seu subsidi d'atur també quedarà reduït. I, per tant, només a un interí..., sis anys treballant amb un 15 per cent menys, se li redueix el seu subsidi d'atur.

Per tant, senyora consellera, per aquí no anem bé. No anem bé perquè nosaltres... Si això ho haguessin fet amb un acord signat amb els sindicats o amb totes..., doncs, potser ho podríem veure. I dic «potser», perquè quan diem que retallen drets democràtics... És que on s'ha vist que, uns acords signats, d'una ploma se'ls carreguin.

La presidenta

Vagi acabant, senyora Civit, si us plau.

Mercè Civit Illa

Els acords signats ja no tenen sentit. Per tant, nosaltres l'emplacem que, realment, continuï negociant amb els sindicats, però també pensem quina validesa tenen els acords que hi han, quan vostès, tant en la Llei de me-

sures com en el text de la Llei de pressupostos, es carreguen acords sindicals.

És per això, senyora consellera, que nosaltres li demanem que ho reconsideri. Estem per la racionalització de l'Administració pública, hi estem. I estem per treballar-hi, evidentment, però no a costa dels empleats públics, no a costa de mesures unilaterals, no a costa de fer-ho sense cap tipus de negociació. Amb aquests pressupostos, menys autogovern i menys cohesió social.

Per tant, li demanàriem que portessin altres propostes –que per racionalitzar l'Administració pública hi estem tots– i que negociï amb els sindicats.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Passàriem la paraula al senyor Marc Sanglas, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. En tot cas, manifestar també que ens partirem el temps d'intervenció amb la diputada Violant Mascaró.

Benvinguda vicepresidenta, i a tot el seu *staff* tècnic. Per marcar el posicionament d'Esquerra en aquesta esmena a la totalitat. Però, abans d'entrar en el fons de la qüestió, em sumo a les queixes hagudes anteriorment. Ens sembla..., creiem en aquest Parlament i creiem en les funcions i en la tasca parlamentària –ens hi dediquem tots–, i per tant entenem que també el respecte institucional de vostè cap a aquests diputats hi ha de ser, i entenem que no pot servir aquesta compareixença per, simplement, exposar un seguit de coses a la premsa, demanar-nos un recés de cinc minuts per poder atendre els mitjans i, a partir d'aquí, seguir. Perquè tenim la sensació d'estar en un «teatro», més que el del Pepe, aquest jugador del Madrid.

Segurament venim aquí i ja està tot fet. És la sensació que a vegades tenim quan presentem, quan estem preparant les esmenes. El seu posicionament a Madrid, el seu grup parlamentari a Madrid, donant suport de manera, allò, com li ho diria per no ofendre ningú..., però de manera molt formal, o molt tranquil·la, o sense cap tipus d'oposició al Partit Popular a Madrid, per garantir-se un suport a Barcelona. Per tant, aquests pressupostos ja els tenen vostès lligats i pactats i, per molt que nosaltres diguem, ens sembla que cau..., i és inútil. Però igualment marcarem el posicionament del nostre grup polític, perquè ens sembla que vostès s'estan equivocant.

Nosaltres els vam fer un plantejament inicial per negociar aquests pressupostos. Vam fer un seguit de propostes en l'àmbit, sobretot, del creixement d'ingressos. Vostè manifestava en la seva intervenció que no només han aplicat retallades, no només han aplicat disminució de despeses, sinó que també han plantejat alguns ingressos. Nosaltres els hem fet uns plantejaments oberts, ambiciosos, que permetien que el pressupost de la Generalitat incrementés amb molts diners els in-

gressos, i per tant s'haurien pogut destinar a fer majors polítiques socials. Els ho recordo, vostès han limitat, han suprimit l'impost de successions, un impost que generava un seguit de recursos. Per tant, no ens vinguin amb la cançoneta que falten ingressos. Vostès s'ho han carregat al principi d'aquest mandat. Els vam proposar un impost sobre la banca, sobre els dipòsits bancaris; vostès han prescindit totalment d'aquest tema. Hem proposat una puja de l'IRPF a les rendes més altes; vostès també han ignorat aquesta proposta. Per tant, nosaltres hem generat propostes per generar majors recursos i vostès ens han ignorat totalment. Per tant, no ens vinguin a dir que no es pot fer més perquè no hi ha més. Sí que es pot fer més perquè hi han maneres de recaptar més recursos per a la Generalitat.

Permeti'm també que li digui que en aquests moments la seva credibilitat com a govern està en uns moments molt baixos pel que fa a l'acció del món local. Vostè ens deia fa sis mesos, en l'elaboració o en la discussió del pressupost del 2011, que vostès pagarien el pressupost «enguany», que vostès pagarien els deutes amb els ens locals «enguany», referint-se a l'any 2011. (*Veus de fons.*) D'acord, no entrarem en qüestions terminològiques, però molts ens locals han estat pendents que vostès paguessin aquests recursos. Nosaltres hi hem insistit en diverses resolucions; encara no fa una setmana, al Ple del Parlament li vam demanar un calendari i vostès es van negar a dir qualsevol data. Per tant, és normal que la gent es preocupi quan, entrada ja la quinzena del mes de gener, vostès no manifesten absolutament res.

Ens alegrem molt que paguin els deutes als ens locals abans del 31 de gener, o com a data màxima el 31 de gener, però també li recordo que no només són deutes del Departament de Governació. I ens agradaria –ens agradaria– que aquella xifra que vostè va treure al darrer Ple ens expliqui d'on surt, que ens expliqui desagregadament, aquests suposats 753 milions que vostè va dir, d'on surten; què és el que vostès calculen, perquè m'estranya molt i poso en dubte que vostès no sàpiguen el que deuen al món local. I si vostès a hores d'ara no saben el que deuen al món local és que aquest Govern no és un govern, és un desgovern.

Per tant, hi insisteixo, els ajuntaments –i ja li ho he dit en alguna altra ocasió, consellera– necessiten credibilitat del Govern, necessiten certes del Govern i no necessiten que se'ls vagi enganyant. Per tant, des d'aquest punt de vista, tornem a insistir en la seriositat. I tenint en compte que vostès tindran aprovat un pressupost en breu, demanem que a partir de l'aprovació del pressupost hi hagi una calendarització, no només del seu departament, sinó de tots els departaments, sobre els deutes que tenen amb el món local.

Pel que fa..., i entrant en una concreció dels números que vostès deien, miri, jo el que els demanaria en una altra ocasió, que està molt bé que ens faci una presentació en powerpoint –el powerpoint també ho aguanta tot–, però en tot cas també el que els demanaria és que aquest powerpoint sigui entregat a aquests diputats per poder fer un seguiment més exhaustiu, perquè en un moment m'he trobat com si estiguéssim en allò de la plaça de Catalunya, veient una boleta amunt

i avall, i dir xifres amunt i avall, i ara sumo i ara resto, i per tant ens perdem. I, a més a més, aquest diputat té una formació en l'àmbit de les lletres i, per tant, en això dels números s'hi perd una mica. (*Remor de veus.*) Ara sí, vaig aprendre a sumar i a restar, i en el còmput global aquest pressupost el que fa és que el món local deixi de percebre uns diners. Per molt que vostès diguin que una partida puja i que l'altra baixa, escolti, debatut i comptat, 14 milions d'euros menys destinats a la inversió i a les despeses corrents del món local.

Vostès diuen que cal prioritzar el Fons de cooperació local perquè és importantíssim, perquè són les ajudes no finalistes cap al món local. El que no entenem, aleshores, és per què aquesta partida pressupostària baixa. Si tan important és, per què baixa? I, en tot cas, espero que ens donin alguna resposta.

Ens alegrem molt que hi hagi major inversió per al PUOSC. Entenem que és una eina necessària. Coincidim –i també, per tant...– en alguns dels criteris que ens apuntaven. Que suposem que ja debatrem en algun altre moment, però ens sembla important la introducció d'alguns criteris que puguin ajudar a gestionar millor el PUOSC als ajuntaments, i per tant des d'aquest punt de vista trobaran el nostre suport.

Li vull recordar també –i no cal, suposo, perquè ja ho sap– que el món local en aquests moments té un problema amb el tema de les escoles bressol. Ahir, en la compareixença de la consellera d'educació, cap dada certa sobre quins són els recursos que es destinaran al món local, quant cobrarà cadascun dels ajuntaments per les places de les escoles bressol. Això és incertesa, incertesa per a l'elaboració dels pressupostos.

Volem saber també què tenen previst, com pensen pagar totes les inversions de l'ACA que queden pendents amb els ajuntaments, inversions que no són per a ús i gaudi de ningú sinó que a més a més estan comportant responsabilitats penals per a alguns alcaldes, i que per tant volem que s'acabi aquesta situació.

Igualment amb la Llei de barris. Els compromisos adquirits entenem que s'han de pagar. I ens agradaria que altres consellers, com ha fet vostè avui anunciant això abans del 31 de gener, també assumissin compromisos de quan pensen pagar al món local..., aquestes dades.

Finalment ens agradaria també, doncs, que en aquest àmbit del PUOSC..., si tenen algunes mesures; ens agradaria saber si tenen previstes algunes mesures tendents a la mancomunació de serveis, si serà primada a l'àmbit del PUOSC la mancomunació de serveis per part dels municipis. Perquè entenem que en el context de recessió, en el context de crisi, cal premiar aquelles activitats, aquelles actituds que tendeixen a la mancomunació dels serveis, com una manera de generar estalvi en la mateixa Administració local i en l'Administració pública.

I també ens agradaria que ens concretés el que vostè parlava dels ajuts als ens locals en temes de matèria religiosa: en què consistirà aquest seguit d'ajuts i quin és la seva quantificació.

Sense més, moltes gràcies. Passo la paraula a la senyora Violant Mascaró. Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula la senyora Violant Mascaró.

Violant Mascaró i López

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, secretària general, persones del Departament de Governació que avui són aquí i representants sindicals que també ens acompanyen, a aquestes alçades de la partida, amb el segon pressupost que elaboren i que porten al Parlament, les segones esmenes a la totalitat que defensem els grups que creiem que hi ha alternatives, ara potser sí que cal aixecar la vista i veure què anem deixant enrere.

Vostè deia ara fa set mesos, en la defensa del pressupost del 2011, tota una sèrie de coses que avui han quedat més que esborrades pel pas del temps o de l'execució d'un pressupost; han quedat més aviat enterrades i oblidades. Encara la setmana passada, al Ple, el seu grup aprofitava totes les ocasions possibles –i avui també ho ha fet, i s'entén que es faci– per palesar el seu suport als treballadors i al sector públic, en el context, la setmana passada, de les mocions que parlaven del desgraciat fet de les nòmines i de les retencions de l'IRPF del passat mes de desembre.

El suport als treballadors públics, consellera, no només s'ha de dir, s'ha d'explicitar –com l'estima als éssers estimats: se suposa però també s'ha de dir, d'acord..., però també s'ha de demostrar. El mes de desembre es va aconseguir una cosa difícil: que 230.000 famílies catalanes, a quatre dies de Nadal, cobressin el 60 per cent d'una mesada, sense avís, amb una paga extra endarrerida, i que es ratifiqués que aquestes famílies, que amb sous discrets però teòricament segurs, també deixen de consumir i també de col·laborar..., que col·laboren ara fefaentment en l'aturada econòmica de Catalunya. La incertesa, consellera, que escampen amb aquesta manera d'actuar és inconcebible enlloc més.

Vostè ens deia avui que no han escatimat temps per cuidar els acords amb els treballadors i vostès han tingut, cal recordar-ho, set ocasions, set reunions de la Mesa General de Negociació per exposar, per treballar, per retocar, per pactar les mesures d'estalvi que pel 2012 –transitòries o estructurals– volien aplicar sobre les partides de personal. Set. No han aconseguit res, cap pacte, no han aconseguit convèncer els representants dels treballadors de les mesures..., si tenen un estalvi concret. I encara a hores d'ara, encara avui, no sabem com es quantifiquen algunes d'aquestes mesures d'estalvi en el pressupost que estem discutint aquests dies. Ni ells a vostès els han convençut que algunes d'aquestes mesures castiguen i precaritzen especialment els treballadors més febles, els més joves, els que menys cobren.

Avui ens anuncia que la retallada anunciada a la llei d'acompanyament no serà d'un 33 per cent, sinó d'un 15 per cent de jornada i de mensualitat. A veure quines tasques menys farà un treballador que se li redueixi l'horari un 15 per cent –jo crec que treballarem tots el mateix–, dels interins dels cossos d'Administració i

tècnics. La pregunta és: aquests 7.103 –crec recordar la xifra– d'interins afectats per aquesta mesura són tots els interins del cos d'Administració i tècnic que a data 31 de desembre tenien la plaça? És a dir, no és un percentatge dels interins, sinó tots els interins, que en aquests moments seran afectats per aquesta mesura? I aquesta mesura serà temporal? Serà fins quan?: serà bianual?, serà durant tot el mandat? Vostès s'adonen que no hi ha cap missatge de tranquil·litat per donar a aquests 7.103 interins afectats? Vostè sap que aquests dies ja està havent-hi reunions als diferents departaments per avisar els funcionaris interins que treballaran menys, cobraran menys, alguns hauran...? No sé si sap els moviments que això significa d'interins que retornaran a la seva plaça d'origen, els mesos d'incertesa i de col·lapse en alguns... No podem amagar que hi haurà col·lapse en alguna prestació de serveis.

Recordem que el mes de juny passat ens va dir que corrien rumors malintencionats entre el personal que deien que s'abaixarien els sous dels treballadors públics, i fermament deia que donava un missatge de tranquil·litat, que el Govern de l'Estat obligava a una congelació però que no s'abaixarien els sous. Doncs bé, ara mateix el Govern de l'Estat també obliga a una congelació per reial decret, però vostès van molt més enllà.

Per això les nostres esmenes van en la línia de no anar més enllà. L'any passat ja es va retallar el 50 per cent del Fons d'acció social; el 2010, un 5 per cent els sous, que no es va recuperar el 2011, que es perpetua el 2012. Res d'això es recupera. Però res més. Els treballadors públics catalans han perdut en els últims deu anys el 23 per cent de poder adquisitiu. Ja ho sap: congelacions, rebaixes, no-recuperacions de pèrdues de poder adquisitiu.

Nosaltres hem introduït una clàusula de salvaguarda que garanteixi que els treballadors catalans no perden més retribució que els treballadors espanyols. No ens cansem de repetir-ho –i ara fa un moment el meu company Marc Sanglas també ho posava aquí sobre la taula–: cada any perdem 16.000 milions d'euros que marxen i no retornen en forma ni de serveis ni d'obra, i ara també perdem 1.285 milions més d'euros en nòmines, en IRPF que no ens retornaran ni en inversions ni en serveis.

Totes aquestes suposades millores... No voldríem tampoc que es confrontés ara el treballador públic amb el treballador que no és públic, perquè al cap i la fi tot és ciutadà que treballa i que ha de consumir, en una societat, en un moment que necessita també consum. Totes aquestes suposades millores que ara se suprimeixen surten de la mateixa massa salarial. No ve de més enllà que de recuperar part de les pèrdues que des de l'any 1994, amb la primera congelació salarial, ja estan patint els treballadors públics. Per la via indirecta, intentar compensar d'una manera barata per a l'Administració un poder adquisitiu perdut. I la veritat és que ha estat un nefast negoci per al treballador públic. Aquestes retallades signifiquen, en algunes mesures, pèrdues d'entre un 20 i un 30 per cent en aquests 7.013 treballadors; però evidentment en tota la resta que no són del cos administratiu i tècnic, que en alguns casos, com en treballadors de presons, són dos

i tres complements diferents que s'apliquen en la mateixa mensualitat.

El suport al personal no es fa amb abraçades, es fa amb confiança. I vostès han eliminat els pactes sindicals a la Llei de pressupostos al·legant un article de l'Estatut bàsic del treballador. Però deixen de complir el segon paràgraf del mateix article, que diu que han d'avisar els agents socials de quines són les causes, que són aquest «greu interès públic» que justifica una mesura com és anul·lar els pactes sindicals i, per tant, atacar els fonaments de la democràcia i arrencar d'arrel el sistema de seguretat jurídica que significa la negociació sindical. Amb quina confiança es fonamenta la relació de l'Administració amb els seus treballadors? I vostè ho ha dit: les persones sense les quals no es basteix un país i els seus serveis. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Parla de consens, de complicitat, de col·laboració, cosa que s'apuntava com un deure en aquest mandat, i nosaltres li estem demanant transparència, diàleg, consens i aquesta confiança amb els agents socials, amb els grups parlamentaris, amb els treballadors públics.

Un altre cas. El mes de juny parlava del complement de productivitat i deia que per al Govern tenen gran importància valors com l'esforç, la dedicació, la feina ben feta. Ara no, ara s'ha suprimit; a l'article 26 suprimixen aquest complement, i prou. Deia que calia fer «una reflexió valenta i decidida» tots plegats. L'han feta? Creiem que no.

Confii en els seus treballadors i en els seus representants. Diu que governa millor no qui gasta més, sinó qui millor executa. I, de fet, hem estat exposant els programes 121 del Govern, el programa 122, el 532 –de societat digital–, i en tot això el que cal és la participació directa dels treballadors.

I, en canvi, ens trobem amb una reducció d'1,2 milions d'euros a l'Escola d'Administració Pública. No en general, sinó al servei de formació, en un moment en què estem dient que són importantíssims els processos de fusió, de reestructuració d'òrgans, la formació directiva per poder fer bé aquesta simplificació administrativa. Nosaltres li fem una esmena per ampliar-ho –traient-ne en programes, en partides de treballs externs– amb 800.000 euros més, perquè l'any del centenari de l'Escola d'Administració Pública, com algun treballador de la mateixa escola ens ha dit, no en tenim ni per a pipes. Ja fa uns quants anys que retallem l'escola; és l'any en què la formació a l'Escola d'Administració Pública, en aquest mandat de la simplificació de l'Administració ha de ser cabdal...

La presidenta

Vagi acabant, senyora Mascaró, si us plau, eh?

Violant Mascaró i López

Una idea només. Aquesta vinculació que l'oferta d'ocupació..., vincular l'oferta d'ocupació a la contenció del dèficit per nosaltres és clarament una fallàcia,

i per això hem dit de suprimir la no-convocatòria de cossos de funcionaris. Pressupostàriament costa el mateix una plaça ocupada en propietat que un interinatge. No treure oferta de places ocupades per interins des de fa més d'un any, a part de no aportar res a la contenció i incomplir la llei, és una aposta per la precarietat en l'ocupació pública. Parlin-ho, si us plau, amb les meses sectorials.

Les nostres propostes són constructives. Però, si us plau, estem demanant que apliquin impostos a la banca, per exemple –ho estava dient el meu company ara mateix. No caldrà aquesta innecessària incertesa que ara estan transmetent al sector públic, que ja està a la corda fluixa fa anys, amb pèrdues constants, i que ara mateix se senten treballant en un carrer sense sortida, treballant no només amb pocs recursos necessaris sectorials, sinó també sense aquell orgull necessari.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Jordi Cañas en nom del Subgrup de Ciutadans.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. *Honorable* vicepresidenta y consejera de Gobernación, el resto del equipo de su departamento... Hoy ha venido usted aquí a vendernos un capítulo más de esta Generalitat *low cost* que ustedes están definiendo..., e intentarnos convencer de que esta Generalitat *low cost* puede ofrecer servicios públicos *outlet* y servicios administrativos *outlet*.

Y siento decirle que Ciutadans no está de acuerdo en que ni tengamos que convertir nuestra Generalitat en una Generalitat *low cost* ni que los servicios públicos tengan que ser *outlet*. Porque nos jugamos no el futuro, el presente de nuestra sociedad y el futuro de nuestra institución, ¿eh? Esto, ustedes que tanto defienden el autogobierno, a veces son un poco contradictorios.

También no me voy a estar de valorar esta ya habitual práctica de su Gobierno de generar permanentemente titulares y la de instrumentalizar las instituciones, y en este caso este Parlamento –y en este caso en concreto este debate de sección presupuestaria de su departamento–, para seguir marcando la agenda política al margen del debate parlamentario. A mí me parece absolutamente lamentable que secuestren ustedes e instrumentalicen en este caso esta comisión, como han hecho en los días anteriores en el resto de comisiones. Esto de salir, después de la intervención del *conseller*, y que los diferentes gabinetes de comunicación marquen el mensaje comunicativo del día fundamentados en la política de titulares es lamentable.

Y como a mí me hubiera gustado –y de hecho lo voy a hacer una vez acabe esta pequeña, breve introducción– seguir el esquema de su intervención..., pero puestos a hacer titulares no me voy a estar de valorar los suyos. Titulares que aparecerán probablemente en algunos digitales ya replicados: «La Generalitat pagará a los ayuntamientos antes del 31 de enero.» Pero, claro, no

explicarán que el compromiso solo es de lo que debe el Departamento de Gobernación. Formidable. (*Veus de fons.*) No, no, no, sí, sí, ya veremos. Pero el titular será: «La Generalitat pagará a los ayuntamientos.» Si es que ya..., si ya nos conocemos, hombre.

¿Qué pasa? Claro, es que son más de 800 millones de euros, entre los cuales 112 en guarderías, la Ley de barrios, 380 millones de euros de lo del ACA... Todo esto, el titular será: «La Generalitat se compromete a pagar las deudas a los ayuntamientos.» Por eso yo, si hay algún periodista –que está más informado que nosotros, ciertamente–, intento decirles que maticen esta información, que el grueso de la deuda que tienen los ayuntamientos no es con su departamento, ¿eh?, es con otros departamentos de la Generalitat.

El otro titular yo ya me lo imagino: «La Generalitat solo reducirá el 15 por ciento de la jornada laboral de los interinos.» Claro, lo que no dicen es de qué interinos, o no lo dirán. O, si lo dirán, lo dirán en el texto, ya más..., ya caído, donde la gente ya no lee. Claro, es que esos interinos generalmente son mileuristas: 1.200, 1.300, 1.100 euros, las categorías más bajas 900. Y seguramente ustedes no han aplicado el 30 por ciento no porque no quieran, sino que probablemente estarían casi por debajo del salario mínimo interprofesional. Y eso, claro, ya es muy fuerte. Ya es bajo en este país... Imagínense qué imagen, ¿verdad?

Bueno, pues estos son los dos titulares que quería valorar, y ahora entraré a la secuencia de su intervención.

Impulso de autogobierno y despliegue estatutario. Mire, yo lo único que les pido es que desplieguen el Estatuto, en principio, como ustedes pueden, ¿eh?, que es adaptando la legislación vigente al Estatuto vigente. Y yo les recuerdo, porque ustedes a veces parecen ignorarlo –lo ignora hasta esta cámara, que todavía tenemos el Estatuto previo a las modificaciones del Tribunal Constitucional rondando–..., pues yo lo que les pido es que ustedes apliquen el Estatuto vigente, que la adapten –la legislación– al Estatuto vigente. Fíjense si pueden: no es negociar con Madrid nada, ni bilateral, ni trilateral, ni multilateral; es coger la legislación vigente y adaptarla a la sentencia del Tribunal Constitucional, es decir, al Estatuto vigente. Eso significaría un verdadero impulso al autogobierno y al despliegue estatutario. Es bien sencillo: ni requiere de recursos adicionales ni de polémica; de voluntad política. Ay, amigo, pero es que aquí no la tienen.

¿Qué más? El tema de lealtad institucional. A mí me parece un principio fundamental. Claro, pero para eso hay que ejercerlo. Es muy difícil pedir lealtad institucional cuando un *conseller* de Economía está hablando del *tancament de caixes*. Lo digo porque usted es responsable también de las relaciones institucionales; debería hacer algún cursillo de lo que significa ser un *public relations* de relaciones institucionales; *public*..., ¿cómo se diría? Bueno, no sé. (*Veus de fons.*) ¿Verdad? De relaciones institucionales, en inglés, quedaría muy bien. Hacer un breve curso, ¿eh?, para los miembros de su Gobierno. Porque es muy difícil estar pidiendo lealtad institucional cuando uno carece de ella de una forma sistemática y permanente. De hecho, la for-

ma comunicativa de este Gobierno, los mensajes que proyecta al resto del país... Pero es que, claro, no solo es desleal con el resto del Estado –es decir, con la Administración general del Estado–, es que es desleal con el propio mundo local. Pero ya llegaremos al mundo local.

Ah, sí, una cosa, yo le sigo ofreciendo el apoyo de Ciutadans en la negociación de la lealtad institucional que el Gobierno de España no tiene con nuestra comunidad autónoma, ¿eh?: cumplimiento de la disposición adicional tercera, la posibilidad de adelantar –*adelantar*, quiero recalcarlo, *adelantar*– el Fondo de competitividad y todo aquello que suponga el cumplimiento de un principio básico entre administraciones, que es el cumplimiento de las obligaciones legales y de los acuerdos adoptados. Pero para exigirlo hay que tenerlo. Repito, el *tancament de caixes*, aducirlo como una excusa para impagar la deuda tributaria con la Administración, pues, no parece una buena forma de *ençetar* un debate de lealtad institucional. Señor Duran, no solo es importante la imagen, también el contenido. De lo que dice Duran y de lo que dice el resto de miembros de su Gobierno aquí, ¿verdad?

La reforma de la Administración. Este es el cuerpo del león: la reforma de la Administración. ¿De qué reforma de la Administración habla exactamente? Porque yo no la conozco; porque aparte de la eliminación de algunos cargos políticos, o reducción de algunos de sus departamentos, el resto... Yo creo que cuando uno habla de reforma de la Administración tiene que hablar de cosas serias, ¿no? Y en relación al sector público, también. Pero, claro, cuando uno confunde la necesaria reforma de la Administración con el dimensionamiento de la Administración de la Generalitat, y esta con el recorte del número de funcionarios, y de ellos el recorte de sus derechos laborales, pues es una muy mala praxis de un concepto tan maravilloso como la reforma de la Administración. Imprescindible, no en esta, sino en cualquier otra, para adaptarla..., seguramente adaptar la Administración del siglo XIX y XX a la Administración del siglo XXI. Pero, claro, eso requiere de un debate en profundidad, de una reflexión en profundidad que este Gobierno no ha tenido, y ya ha pasado un año y algo, ¿eh? Y es imprescindible. Pero, claro, no solo con los titulares se puede gobernar. Es que es una pena.

Y entonces, de los elementos más importantes del debate de hoy, la función pública. Mire, como ustedes dicen que ustedes apoyan a los trabajadores públicos... Hombre, una extraña forma, esta de apoyar a los trabajadores públicos, ¿eh? Es muy extrañísima. Yo creo que es una novedad. Apoyar a los trabajadores públicos significa recortar sus derechos laborales, acusarlos de peseteros, de defender intereses corporativos, de no entender la coyuntura económica del resto de la comunidad del país, de defender unos privilegios de casta... Bueno, pues es extraña. Y también es extraño, por ejemplo, incorporar..., lo digo para negociar, ¿eh?, ese diálogo que usted dice..., ¿qué decía, cómo lo llamaba? «Diálogo fluido», ¿no? (*Veus de fons*.) «Negociación fluida» –«negociación fluida». Boletín Oficial del Parlamento de Cataluña, Ley de acompañamien-

to –para simplificarlo–: «Suspensión de las mejoras directas de la prestación económica de incapacidad temporal y de los sistemas de premios por vinculación o antigüedad.» Punto. «Mesures relatives a drets sindicals»: cortar de raíz..., «suspender parcialmente los pactos y acuerdos sindicales que devengan inaplicables de las clases de los convenios colectivos». «Suspender.» «Inaplicabilidad de los efectos de antigüedades vinculadas a complementos económicos y complementos de días festivos.»

¿Esto es una forma de «diálogo fluido»? Esto es poner encima de la mesa (*l'orador pica amb el puny a la taula*)..., decir: «Chicos, o negociáis o, si no...» Así negocio yo. Lo decía el otro día en el Pleno: «Así también negocio yo.» Pero, claro, negociar esto es atentar directamente contra derechos de los trabajadores de la función pública, aquellos que no solo son el futuro de la Administración, sino que son su presente, son aquellos que hacen funcionar la maquinaria de la Administración. Es que depende de esto: que esto funcione depende de unos funcionarios comprometidos, y su compromiso no solo se alimenta de buenos conceptos, como ustedes venden repetidamente, sino de recursos y de salario. Hay que decirlo con claridad. Los funcionarios públicos, los trabajadores públicos trabajan y hacen su trabajo por un salario. Y todo lo demás, los agradecimientos, poner en valor su trabajo, todo eso está muy bien, pero al final uno quiere llevarse una nómina, a final de mes, digna.

Yo no sé si ustedes quieren una estructura, unos funcionarios propios de países del Tercer Mundo. Ustedes saben lo que pasa cuando uno tiene una función pública mal pagada, ¿no? No solo que pierda compromiso –lógico, lógico, ¿eh?: lógico–, sino que pueden pasar más cosas. ¿Ustedes son conscientes de ello? ¿Les importa? Yo creo que ni lo más mínimo. Porque cuando uno habla de la racionalización de la Administración, es fundamental para ir a la triple A –que la señora Ortega ha repetido habitualmente: «agilidad, adelgazamiento, austeridad»–..., pero, claro, cuando el adelgazamiento y la austeridad, y sobre todo el adelgazamiento, se fundamentan en recortar el coste salarial, la masa salarial de los funcionarios, es que no entendemos nada, es que no entendemos absolutamente nada. Bueno, sí se entiende, es que es lo más fácil.

Pero cuando aquí algunos proponemos que a lo mejor lo que tenemos es una obesidad mórbida en instituciones y en administraciones que solapan competencias, cuando decimos que hay que reflexionar sobre la necesidad de la existencia de determinados ayuntamientos... Propusimos en su momento en el Pleno que se abriese un debate sobre la necesidad de tener más de 940 municipios en Cataluña, su evidente necesidad de racionalizarlos para disminuir el coste de la Administración. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*.) Oídos sordos. Cuando pedimos la supresión como mínimo de los *consells comarcals*, que ya son inaplicables, en su propio concepto..., con la existencia, por ejemplo, del área metropolitana.

Nos acusaban de que queríamos dinamitar el autogobierno. Bueno, hasta que a alguien se le ha encendido la bombilla. Pues bienvenidos al club. Pero no solo

eso, es que es necesaria una racionalización. Todos sabemos por qué se crearon los *consells comarcals*, como contrapoder de las diputaciones. Eso significa que no solo mancomunan servicios, sino que son organismos políticos que tienen un coste inasumible, cuando estamos exigiendo a los funcionarios y al conjunto de la ciudadanía unos recortes que afectan directamente a su vida cotidiana. ¿Qué es esto de que los recortes solo afecten a los ciudadanos y no a las administraciones? Es intolerable conceptualmente, es una falta de moralidad colectiva. Y siento decirlo con estas palabras, pero es que es evidente –es evidente.

Si queremos simplificar y racionalizar hay que empezar por repensar la estructura administrativa, y la estructura política derivada, para que la Administración sea realmente eficiente, ágil. Y de ahí obtendremos un adelgazamiento de recursos que podemos destinar a la función de una administración, que es prestar servicios. Y los servicios los prestan los funcionarios públicos, que son aquellos que son los encargados de hacer funcionar la máquina. Pero, claro, es mucho más fácil aplicar recortes del 15, del 5, congelar salarios... Eso es fenomenal porque, evidentemente, cuando lo pones en la tabla del Excel, te salen unos 500, 600 millones de euros y dices: «Venga, fenomenal. ¡Qué pronto nos cuadran los números!» El problema es a costa de qué, y sobre todo a costa de quién. Y cargar los costes del *aprimament* a los que menos tienen, también en la función pública, es lamentable –es lamentable. Y hay que denunciarlo públicamente.

Más cosas. El tema de los memoriales. Mire, yo el tema de los memoriales..., nos manifestamos en su momento en el debate. A mí, simplemente..., con una cosa que me sorprende. Aquí celebramos muchas cosas, tenemos mucha memoria para muchas cosas, pero alguien ha decidido en este presupuesto eliminar la partida presupuestaria para la Oficina de Atención a las Víctimas Catalanas del Terrorismo, por ejemplo. En este Parlamento no se hace ningún acto institucional recordando la memoria de las víctimas catalanas de actos terroristas. Ninguna. Cada año. (*L'orador pica amb el puny a la taula.*) Y nosotros lo vamos a proponer y se hará. Y vamos a recuperar también la memoria de las personas que han sido víctimas del terrorismo en nuestra comunidad. Anualmente pediremos que se celebre un acto en recuerdo de su memoria en esta casa –en esta casa–, y que se dote presupuestariamente la creación de una oficina de atención de víctimas del terrorismo para vehicular sus derechos económicos, que la última legislación aprobada les da.

El tema de los entes locales, ustedes decían: «Tenemos un alma municipalista.» Pues menos mal. Yo creo que ustedes no tienen alma. (*Veus de fons.*) Entonces, cuando uno no tiene alma, dices... Acabo, presidenta. Entre las deudas, que tienen ustedes que comprometerse a su pago, tienen que marcar un calendario... Usted decía –lo decía el día 20, hace una semana, ¿eh?–: «La Generalitat pondrá sobre la mesa un calendario cuando se pueda cumplir. No daremos expectativas que después no se cumplirán.» Pero si es que es una obligación, es que no es una cuestión de voluntad, es una obligación de la Administración pagar a los en-

tes locales lo que les corresponde, porque su funcionamiento corriente depende de ello, y sus compromisos de pago. ¡Es una obligación! ¿Cómo que no hay que dar un calendario? Hay que establecer un calendario claro y conciso del conjunto de departamentos de este Gobierno, de cuándo abonaran su deuda con los entes locales, evidentemente –evidentemente.

Y perdonen que les diga una cosa, siento ser un poco aguafiestas, pero yo cuando veo que el soporte a obras y servicios de los entes locales se va a convertir en una especie de miniplán E –le podemos llamar un «plan Cat»– para repintar y..., cuando el gran problema de mantenimiento de las infraestructuras municipales es que no hay recursos para dotarlas de contenido y para su funcionamiento corriente –no para pintar sobre una tubería, una pared o arreglar una *vorera*, no, no, no–, para dar uso a unas instalaciones de las cuales la mayoría de los ayuntamientos no tienen recursos para poner en funcionamiento o mantener... Entonces, el plan E ya sabemos cómo acabó: mal. Si lo que se intenta es alimentar una parte del mundo local, eso ya es otra lectura que podemos evaluar cuando discutamos en profundidad de ello.

Pero –y acabo, presidenta– este Gobierno y este departamento tienen la virtud de decir una cosa y hacer la contraria –tienen la virtud de decir una cosa y hacer la contraria–, de generar titulares. Y nuestra obligación, ya que a este Gobierno lo que le gustaría –el otro día lo decía también– es que aquí en vez de haber diputados hubiera una lona con diputados dibujados, y en el Parlamento –igual que los goles sur, ¿eh?– otra lona con diputados dibujados, nuestra obligación es denunciar aquello que solo son titulares e intentar explicar lo que significan de verdad. Si alguien lo escucha o no ya dependerá de cada uno, pero como mínimo que no digan que no lo dijimos, que no lo advertimos. Y, como mínimo, conste en acta.

Gracias, presidenta. Gracias, *consellera*, miembros del Gobierno.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara donaríem la paraula a l'honorable consellera, que vol contestar als senyors i senyores diputats. Té la paraula vostè.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies. Intentaré ser el més breu possible, sí, però sí que voldria incidir..., són alguns aspectes que han quedat sobre la taula.

Primer, aquest Govern, senyora Bonet, actua sota els principis de transparència, austeritat, credibilitat, i per tant aquests són pressupostos valents. I jo també li feia referència, quan ho explicava, a l'acció de govern, perquè el pressupost va lligat a l'acció de govern.

Vostè em preguntava quina era la prioritat del departament. Jo creia que havia quedat prou clara, no? La prioritat del departament, especialment, va en dues línies: la primera, i molt important, és el món local, i per tant donar resposta a les necessitats del món local

especialment en un moment com aquest, i la segona línia, també molt important, és la sostenibilitat i la reforma de l'Administració pública, sense descuidar la resta de departaments i la resta d'àrees que tenim. Per tant, aquestes en principi són els dues grans prioritats que jo he volgut explicar i transmetre, no?

I he volgut a més a més explicar compromisos concrets i que he complert. I, per tant, jo no sé si..., a vostè sembla que li sàpiga greu que paguem els deutes als ajuntaments, senyora Bonet, ho semblava. Però li he explicat això: vaig contraure un compromís aquí que el Departament de Governació i Relacions Institucionals pagaria en el transcurs d'un any tots els deutes pendents i ho hem complert, i el 31 de desembre acabarem tenint aquesta xifra. (*L'oradora pica amb el puny a la taula.*) Abans del 31 de desembre es pagaran els 27 milions més que, sumats als 130 milions ja pagats, sumen 160 milions, que són el deute que tenia la Direcció General d'Administració Local. I aquest deute són les partides pressupostades i les partides que ens vam trobar..., el deute que ens vam trobar sense partida pressupostària. Per tant, jo no sé si m'he explicat prou bé, no? Pagarem allò que vostès no van pagar, pagarem allò que vostès..., van tirar la pilota endavant. I aquesta és la fotografia real. I això no és enganyar: això és ser curós i, allò, és assumir aquelles responsabilitats que un pot assumir i no les que no pot assumir. Per tant, escolti, això és el que hem fet, aquell compromís que vàrem adquirir.

De la mateixa manera que jo vaig adquirir aquí també un compromís, senyor Herrera, que a final d'any –abans que acabés l'any– hi hauria un nou director del Memorial Democràtic, i així ha estat. Jo creia que vostè també en faria referència.

Però bé, en tot cas, jo he vingut aquí no a donar titulars, jo he vingut aquí a explicar els compromisos que he complert i he vingut aquí a explicar quines són les línies bàsiques del departament i quins recursos hi destinarem.

I els torno a dir, perquè vostès..., hi torno, perquè queda ben clar: jo vaig parlar dels deutes del Departament de Governació i Relacions Institucionals amb els ajuntaments, i hem complert amb escriure aquell compromís que jo vaig fer en seu parlamentària. Això no sé si ara els haurà quedat clar, però m'agradaria que no hi hagués cap dubte.

Jo els torno a dir... Ho he repetit en seu parlamentària: l'altre dia vam tenir una interpellació, quan vostès ens varen demandar un calendari per poder..., i una quantificació del deute de tot el Govern de la Generalitat respecte als ens locals. Miri, jo no sé quin deute i quina xifra fa servir el president de la Federació de Municipis. És una xifra que, depèn del dia, varia, no? Jo el que li puc assegurar és que aquesta xifra, i així li ho vaig fer avinent, era 753,39 –si no m'equivoque– milions d'euros. I li torno a dir el que ja vaig exposar en seu parlamentària: la prioritat del Govern és pagar als ajuntaments com més aviat millor, però també ho farem en el moment que disposem de certa dels ingressos, i aleshores en aquell moment farem un calendari que respongui a la realitat prevista. I no

farem com abans, que donaven una data i no la complien. I no ho dic jo, m'ho diuen els alcaldes –no ho dic jo. Per tant, quan tinguem una data de pagament certa la posarem sobre la taula, amb rigor. Els ho explicaré.

Escolti, fa tretze mesos que fem dissabte i encara preveiem que, tal com ens vam trobar la casa, doncs, hàgim de seguir endreçant la casa, i hem de seguir aclarint quin és el gruix, segurament, de la despesa feta i sense consignació pressupostària en algun altre departament, com m'he trobat jo.

Pel que fa referència a la funció pública, miri, senyora Civit i senyora Mascaró, amb tot el respecte: de manca de diàleg no ens poden acusar. En absolut! Una altra cosa és que no hàgim estat capaços d'arribar a un acord. I vostè sap que per arribar a un acord..., significa que les dues parts s'han de posar d'acord i han de voler acostar posicions. Però li asseguro, i ho dic personalment, que hi hem posat tot. Jo mateixa hi he posat tot, la secretària i la directora han estat treballant dissabtes i diumenges, i tots els responsables sindicals igual. Per tant, per una part i per una altra s'han volgut acostar posicions. I finalment no ha estat possible, però en cap cas... I jo he reconegut el paper dels representants sindicals, que han fet un paper difícil, i he reconegut la voluntat d'intentar acostar posicions, i ho han fet i les hem acostat, però finalment no ha estat possible un acord.

Però quina ha estat i quina és la prioritat del Govern? Mantenir el màxim de llocs de treball possible. I això ho han fet des de tot..., a l'inici, i totes les mesures han anat encaminades justament a això. Miri, vostè abans feia referència que hi han 1.504 persones, doncs, que aquest any han deixat de prestar els serveis –1.504 interins, deia vostè– en l'Administració. Doncs, miri, sí, la majoria són jubilacions i altres són interins que han estat desplaçats per funcionaris, per persones que havien estat a l'Administració i que tornaven després del canvi de Govern –la majoria. Han ingressat novament en l'Administració i, per tant, han desplaçat...

Una altra cosa, perquè jo crec que hem de deixar les coses molt clares. Escolti, el salari no es toca –no es toca–; el salari es consolida, i el salari no es toca. I és cert que hi va haver una reducció del 5 per cent de totes les retribucions, que es va fer a l'any 2005. Però, escolti, del 2005 al 2008, el Govern de la Generalitat del qual vostè formava part seguia creixent, seguia fent créixer l'Administració. Del 2004 al 2008 va pujar el 50 per cent el personal de l'Administració: de 133.000 a 200.000 persones. Escolti, no, no... Nosaltes hem pres una sèrie de mesures necessàries. Que, a més a més, algunes són estructurals, però altres no, altres són acotades en el temps, no?

I, en aquest sentit, pel que fa en aquesta limitació dels complements específics de les dues pagues extres, vostè sap que això és també temporal, perquè ho hem dit; vostè sap que a més a més aquesta mesura no es consolida –ho repeteixo, no es consolida–, i a més a més vostè sap, perquè ho hem dit moltíssimes vegades, que aquestes mesures quedaran sense efecte –aquesta mesura quedarà sense efecte– si el Govern de l'Estat n'aplica una altra. Per tant, en cap cas, mai –mai– els

funcionaris, els treballadors públics de Catalunya tindran una disminució superior a la de l'Estat.

I deixi'm que li digui una cosa: primer que ha posat exemple ha estat el Govern de Catalunya –primer que ha posat exemple ha estat el Govern de Catalunya–, que ha renunciat en una de les pagues extremes i ha renunciat també a la paga extra de l'any vinent. (*Veus de fons.*) I també ho ha fet així el Parlament de Catalunya; d'una manera diferent, però en aquesta línia igualment.

Mesures dels interins. Vostès..., jo no he acabat encara ni la intervenció; vostès m'acusen que no els dono la informació. Escolti, per un cantó em diuen que els explico massa coses, per altra que no els les explico. Bé, ara intentaré aclarir-los al màxim per tal que no portin..., la meva intervenció no doni cap mena de confusió. Miri, els interins que són afectats per aquesta mesura són 7.103, que són els interins del personal, i Administració, i tècnic, d'un total de 28.031 interins que té tota l'Administració. D'aquí queden exclosos els sanitaris, perquè són estatutaris –que és un cos diferent–, els docents –també en queden exclosos–, els mossos –perquè en queden exclosos. A més a més, li he fet també una referència de les persones que dintre del cos d'Administració i tècnics també en quedaven exclosos.

Però, escolti, i per què hem fet aquesta mesura que...? I per què els l'explico avui? Doncs, miri, primer hem fet aquesta mesura de la disminució, de la reducció d'un 15 per cent, per mantenir el màxim de llocs de treball. Que vull pensar que aquesta, a més a més, és compartida per tothom –aquesta mesura de mantenir els màxims llocs de treball. Deixi'm que li digui: jo, en les taules de negociació..., la gent que ha negociat tampoc ha trobat altres alternatives sobre la taula que ens permetessin buscar..., o actuar d'una altra manera. Per tant, escolti, no hi va haver cap proposta especial o alternativa en aquesta mesura, que en principi era un terç de la jornada.

I, per tant, jo vaig agafar el compromís, a més a més, un cop rebuda la informació de tots els departaments, als quals es demanava que, per tal de no veure els serveis afectats, ens possessin sobre la taula quina era aquella reducció de personal interí que podíem fer..., i sobretot atès que les àrees menys tècniques són les que han vist més reduïda també d'alguna manera la seva activitat –sobretot les persones afectades eren les que ocupaven els escales més baixes. I, dintre d'aquestes, queden exclosos els que els he dit, no? I davant d'aquest escenari i davant d'aquesta situació, doncs, jo vaig donar instruccions per tal que es poguessin buscar fórmules més equitatives i que, a més a més, no afectessin els serveis. I, per tant, a 7.103 llocs de treball ocupats per interins a data 31 del XII del 2011 se'ls reduirà no un terç la jornada, sinó un 15 per cent la seva jornada laboral. Això vol dir que treballaran una hora menys al dia, si fa no fa. Això vol dir que cap –cap– servei se'n ressentirà, i així ho farem. I així, proposarem una esmena a la llei d'acompanyament –espero i suposo que recolzaran aquesta esmena–, una esmena que en definitiva ens permetrà mantenir, com li deia, el màxim de llocs de treball.

Vostès deien: «Escolti, això ho expliquen abans.» No, miri, és que hem fet una cosa, ho hem penjat a l'Atri. Vostès saben que a més a més..., home, jo crec que ho hem de penjar a l'Atri perquè els treballadors públics puguin tenir coneixement de les mesures que els expliquem. Per tant, un cop jo havia anunciat aquí la mesura, i només un cop que jo els havia explicat a vostès la mesura, s'ha pogut penjar en l'Atri. Per tant, m'agradaria que sobretot els quedés clar aquest aspecte, que a més a més és un aspecte que ha suscitat preocupació i que ha suscitat molt debat en el si del Govern.

Senyor Herrera, jo espero poder-li donar resposta a algunes de les coses que vostè m'ha preguntat, perquè l'he vist molt decebut amb la meva intervenció i, sincerament, doncs, no m'agrada, no? Vostè m'ha parlat de memòria històrica. Jo li recordo que vostès fa un any deien: «Escolti, d'aquí a un any no hi haurà Memorial Democràtic, d'aquí a un any no tindrem director!» Bé, jo també vull dir-li, d'alguna manera, que des del Govern som conscients, i a més a més creiem que la democràcia no es pot compartir..., no es pot construir ni des de l'oblit ni des del desconeixement. I, per tant, en aquest sentit la memòria és important. Però, home, l'activitat d'aquest any ha estat diferent. Sí, perquè hi ha hagut un informe de la Sindicatura de Comptes que ha posat en evidència una mala gestió –vostè ho sap, ha posat en evidència una mala gestió de l'activitat del departament–, i després hi han hagut un fets que han fet que el ritme del memorial fos un altre. Jo vaig agafar un compromís en seu parlamentària que abans de finalitzar l'any hi hauria un nou director. Tenim un nou director, que avui li agraeixo que ens acompanyi. I, per tant, en aquest sentit, espero haver-li donat resposta.

Vostè també em parlava de la comissió bilateral, i es queixava que no s'havia reunit. Doncs, escolti, el 2010, que vostès governaven, no es va reunir en cap ocasió, no? Deixi'm també que li digui que el Govern anterior va deixar sense aprovar i sense firmar, per part de les dues parts, les actes corresponents a les reunions tercera i setena de la Comissió Bilateral Estat..., dels anys 2007, 2008, 2009. Tampoc es van aprovar les dues darreres memòries, ni la del 2009... El Govern actual s'ha encarregat de posar al dia tots aquests tràmits i tots aquests documents, i la Comissió Bilateral d'Infraestructures, també prevista a l'apartat segon de la disposició addicional tercera, únicament s'ha reunit en una ocasió, l'any 2007. No ha intervingut en la liquidació de la disposició addicional tercera, acordada l'any 2010 entre el tripartit i el Govern, fet que no va impedir que aquesta liquidació es pogués efectuar. Però en aquest cas deixi'm que li digui que aquesta comissió des del 2007 no es va reunir.

Acabo ja. Sobre el termini d'entrada de la Llei de governs locals, recordar-li que hi ha una moció posterior a la que van presentar vostès, que és del debat de política general, que dóna un termini per entrar durant tot aquest any 2012 la Llei de governs locals en el Parlament. Jo l'altre dia, de totes maneres, posava damunt la taula que hem de primar, per sobre del calendari, el fet que puguem arribar a tenir un consens, no? Per tant, deixi'm deixar això sobre la taula.

I, per acabar, res, molt ràpidament..., segurament em deixo coses. Però, clar, no sé qui feia referència –em sembla que la senyora Mascaró, perdoni– que s’havia reduït l’aportació també en l’Escola d’Administració Pública, pel que fa referència a formació i altres conceptes. Sí, és cert, però deixi’m que li digui, perquè valorin i també puguin posar en valor la gestió –jo crec que he intentat explicar els principis d’austeritat amb què treballen els departaments, quan els explicava el capítol II de pressupost–, deixi’m que li posi una dada que segurament és molt significativa i podrà veure quina és la filosofia també, doncs, no únicament del departament sinó del Govern, pel que fa a segons quin tipus de despeses. Miri, l’any 2006 la partida pressupostària que feia referència a atencions protocol·làries i representació, en aquell cas de Vicepresidència, era d’1.028.000 euros –1.028.000 euros. Enguany –enguany, el 2012– el departament, Vicepresidència, aquesta partida la xifra en 129.000 euros. A mi m’agradaria també que es quedés amb aquesta xifra per veure també a on posem les prioritats, per veure també on es marquen i per veure també que, a més a més, aquestes mesures que el Govern s’ha vist obligat a prendre també són conseqüència de poder arribar a complir un dèficit –un dèficit de l’1,3. I això significa passar d’un 4,2 –que es va trobar el Govern de Convergència i Unió a l’arribar al govern– fins a un 1,3. Això significa passar de 8.500 milions d’euros a 2.700 i escaig.

Ho dic perquè els discursos poden ser tots magníficants... Alguns són fins i tot demagògics, que crec que no mereixen ni entrar-hi, no? Però potser que tinguem tots una mica de seny i de responsabilitat compartida, perquè sense mirar enrere jo crec que és important que tothom ens fem coresponsables dels nostres actes. El Govern ho fa, i el Govern ho tira endavant. Jo avui he posat en evidència que el Govern es dedicarà a pagar per damunt de tot i a incentivar que els ens locals puguin millorar la seva capacitat financera pagant allò que es va tirar, any darrere any, cap endavant. Perquè creiem que el moment ho requereix i perquè creiem que la situació econòmica dels ens locals, que és una prioritat, així ho mereix, i estic convençuda que vostès ho comparteixen.

I també estic convençuda que vostès entendran que, pel Govern –i responsable de l’Administració–, si no fossin realment imprescindibles aquestes mesures que s’han pres per a la sostenibilitat de l’Administració pública i de la funció pública –si no fossin estrictament necessàries–, no es prendrien. I si es prenen és justament per això, perquè són estrictament necessàries i perquè responen a un pla d’ajust que va amb dos anys. L’any passat va anar directament al que fa als serveis que prestem, als serveis bàsics que prestem a les persones, i enguany hem demanat un esforç de coresponsabilitat a la ciutadania en general i singularment als treballadors públics.

I no per això deixo de posar per davant el reconeixement del Govern a la feina que fan els treballadors públics. I no per això deixo de posar en valor també la feina i el treball i el valor i el diàleg que hi ha hagut amb els sindicats. Tot i que no hi hagi..., arribat a acord, tothom hi hem posat tot.

I, per tant, sí que m’agradaria posar sobre la taula, doncs, aquest plus de responsabilitat del Govern en l’elaboració d’uns pressupostos que, a més a més, vénen a avalar una gestió perfectament feta de l’exercici anterior.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable consellera. Ara per al torn..., tanquen torn vostès, eh? Aproximadament per cinc minuts, que és la proporcionalitat als vint minuts que ha parlat l’honorable consellera.

Per tant, té la paraula en nom del torn socialista... Parlo d’aquesta part, eh? Després, evidentment, queden el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Partit Popular, que no han presentat esmena a la totalitat. Té la paraula la portaveu del Grup Socialista, la senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. No és una casualitat, no és una casualitat que tots els grups que hem intervingut fins ara hem utilitzat o hem apuntat un mateix concepte: la credibilitat –la credibilitat–: la manca de credibilitat que per nosaltres genera aquest pressupost.

Permeti’m que vagi al gra directament en un dels temes que no he tingut espai per tractar adequadament en la primera intervenció. (*Veus de fons.*) Si m’ho permeten els diputats del Grup de Convergència i Unió.

Funció pública. Aquí no estem competint, no em mal interpreti: no estem competint per veure qui té millor i qui té abans la informació. No es tracta d’una competició entre si la tenim primer els diputats, si la tenen els mitjans de comunicació, si la tenen els representants sindicals o la tenen els treballadors de l’Administració de la Generalitat, que són els afectats o poden ser els afectats. No és una competició, no estem parlant de competir; estem parlant de respecte, de respecte a les regles del joc. De drets, que vostès desconeixen absolutament.

I això va per l’anunci que han fet. Vostè sap què diu l’article de la Llei de mesures que preveu la reducció de la jornada i de les retribucions dels funcionaris? La hi llegiré, perquè sembla que no ens n’hem fet a la idea: «S’autoritza el Govern de la Generalitat perquè acordi, amb caràcter transitori, com a mesura de contenció de la despesa per a la reducció del dèficit públic en matèria de personal, la reducció de la jornada en un terç per al personal interí de l’àmbit de la mesa sectorial de negociació del personal d’Administració i tècnic, amb deducció proporcional de les retribucions. El Govern determinarà l’àmbit organitzatiu i temporal d’aplicació d’aquesta mesura.»

«Perquè acordi.» Perquè acordi amb qui? Ell sol? Amb un anunci davant dels mitjans de comunicació en aquesta cambra, o amb una roda de premsa, o amb un «canutasso», o amb una veu en *off* en els passadissos del Parlament? No, «perquè acordi» amb els representants dels treballadors. Aquest és el valor del diàleg, això és el que li discutim. A veure si ens entenem. Per tant, no valen

anuncis de rebaixes. Efectivament, que sembla que es concedeixi un gran què passant del 30 al 15. Si no és això el que discutim, si on s'ha de discutir això és amb els representants dels treballadors, i aquí hem de conèixer el resultat d'aquesta negociació. I això és el que no hi ha hagut, i d'això és del que ens queixem.

Per tant, vostè ara ja fet aquí un esforç de concreció de a quins collectius afectava aquesta mesura. Hi ha un collectiu probablement que crec que ha esmentat indirectament la diputada d'Esquerra Republicana, la senyora Violant, amb relació a quines peces altres es mouen en el moment de prendre una mesura com aquesta. És a dir, quants són –i aquests càlculs els han de tenir fets–, quins són els llocs de treball que poden resultar afectats per l'impacte del desplaçament, de la mobilitat, fruit d'una mesura com la que plante-gen. Quanta gent anirà al carrer per una mesura com aquesta..., que estan ocupant places que voldran recuperar aquells que resultin afectats ara per una mesura de reducció –del 15, del 20, del 30 o del 10, és igual–, un cop l'haguessin acordat amb els sindicats. Per tant, estem plantejant una qüestió de maneres, de formes, de respecte a les regles del joc, que en aquest terme, en aquest àmbit, són el diàleg amb els representants dels treballadors.

I una reflexió addicional pel que fa a la funció pública. Es fan càrrec de la dimensió de les mesures que han posat sobre la taula en matèria de funció pública? Estem parlant de la congelació del complement específic, de la supressió del complement de productivitat, de la supressió dels ajuts per compte del Fons d'acció social, de la supressió dels ajuts per al menjador, de la supressió de cap nova oferta pública d'ocupació, de la disminució de les retribucions de personal dels centres concertats sanitaris, educatius i socials, de la suspensió d'acords i pactes sindicals en tots aquest àmbits. Per cert, que això, aquesta mesura, només aquesta mesura, és veritablement una declaració d'estat d'excepció pel que fa a la negociació col·lectiva i als drets sindicals.

Això només per a la Llei de pressupostos. Anem a la Llei de mesures: revisió de plantilles dels interins, que és el que estem parlant ara; la reducció de la jornada per cura de fills; dies d'assumptes personals –també la modificació–; el complement de presència efectiva amb el personal dels centres penitenciaris; modificació també de les possibilitats de treballar més enllà dels seixanta-cinc anys. I també novament aquí suspensió d'acords i pactes sindicals per poder fer, per poder executar totes aquestes mesures: mesures de caràcter temporal, mesures de caràcter estructural, totes elles col·locades en un context, en un marc que es diu «crisi econòmica». Bé, en un context de crisi econòmica es prenen mesures temporals, però les estructurals no es fan en dues setmanes amb una llei d'acompanyament. S'asseuen vostès, com a Govern, amb els representants dels treballadors, i pacten el nou model de funció pública, però no per la porta del darrere, com estan intentant fer.

Perquè amb totes aquestes mesures –amb totes aquestes mesures– el que estan generant és una imatge que és la següent. Facin-se una idea: reducció d'un 18 per cent de la capacitat adquisitiva dels treballadors públics afectats per aquestes mesures, salaris corresponents al

1997 i drets sindicals corresponents a mitjans dels vuitanta. És això el que vostès volen, amb una llei d'acompanyament i amb una llei de pressupostos? Crec que les coses s'han de fer d'una altra manera, sincerament.

I un apunt pel que fa al món local...

La presidenta

Se li ha acabat el temps, senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Sí, acabo, acabo.

La presidenta

Si us plau, se li ha acabat el temps, eh? Una frase. (*Remor de veus.*)

Laia Bonet Rull

Acabo molt breument. Pel que fa al món local, tampoc ens ho creiem precisament per això, perquè vostè llença el missatge en el buit, en el buit d'un marc que va col·locar vostè la setmana passada, que és un deute de 753 milions d'euros, que vostè va xifrar-lo, i que no ens ha justificat amb partides i amb ens locals; per tant, que no tenim per què creure'ns. I avui ens diu: «El pagarem abans del 31 de gener del 2012.» No, efectivament, no...

La presidenta

Senyora Bonet, se li ha acabat el temps.

Laia Bonet Rull

Només el de Governació. Per tant, no faci creure el que realment no és.

La presidenta

Senyora Bonet, se li ha acabat el temps, eh?

Laia Bonet Rull

I sobretot, i sobretot –deixi'm que acabi amb aquesta valoració–, o treballen creient realment en el valor del diàleg, i en el respecte a les institucions, i en cadascun dels rols dels agents amb els quals han de dialogar, o difícilment –difícilment– podran continuar dient que fan una política de mà estesa. Un govern sense paraula és un govern sense credibilitat, eh? I nosaltres...

La presidenta

Senyora...

Laia Bonet Rull

...no compartim les prioritats, però evidentment tampoc ens creiem els compromisos.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Senyora vicepresidenta, em fascina la seva capacitat de diàleg. Vostè dialoga dient: «S'imposa allò que diem.» Via decret, via pressupostos, via el que sigui. Bé, és una peculiar manera de dialogar.

Dit això, una pregunta: què pagaran?; quan pagaran? Clar! Pagaran només el que Governació deu als ajuntaments o pagaran els 750 milions i escaig abans del 31 de gener? Digui-m'ho, digui'ns-ho. *(Veus de fons.)* No, no ho ha dit. Perquè resulta que tenim una informació fora de la sala i no tenim la informació precisament aquí. I seria bo que ho aclarís.

Tercer element: Llei de governs locals i de finances locals. Convergència i Unió va votar a favor, i es va acordar amb el portaveu de Convergència i Unió, perquè això es portés abans del març, i resulta que ara això salta pels aires. Clar, és una manera peculiar de complir els acords: amb acords posteriors que incompleixen allò que prèviament has acordat. I sí, fan un negoci rodó. Un cop ho pacten amb el PSC, un altre cop amb Esquerra, un altre amb nosaltres, i així van fent, van tirant la pilota cap endavant. Senyora Joana Ortega: això és una manera d'incomplir allò que s'ha acordat amb l'ajuntament.

Quart element: perdonin, vostès estan externalitzant. Ahir: «El Govern utilitzarà recursos municipals per pagar la renda mínima d'inserció.» D'un dels seus fijos, eh?, un tal Xavier Mena –Francesc Xavier Mena. El que estan fent vostès és plantejar l'externalització de la seva responsabilitat amb els ajuntaments o amb la diputació perquè compleixin allò que vostès no compleixen. I això és deslleialtat institucional i deslleialtat amb la ciutadania. Perquè els ajuntaments són la primera trinxera dels problemes de la gent. I no és acceptable. Són vostès, senyora Ortega, els que no han pagat –els que no han pagat– els diners compromesos amb escoles bressol, o els diners compromesos amb escoles de música. Són vostès. I, per tant, no ens vingui, a sobre, a donar lliçons. Fa un any que governen i han fet dos pressupostos. I perdoni, tenen marges, tenen marges per fer política d'ingressos.

Digui'm: quina és la mesura –quina, eh?, digui-me-la– que vostès han aprovat en la lluita contra el frau fiscal? No n'hi ha ni una. Quina és la mesura de política redistributiva? No n'hi ha ni una. Jo no dic que tinguin tots els marges, perquè és veritat, el consens europeu entorn de la restricció de dèficit és un disbarat econòmic. Que vostès, per cert, segueixen perquè, clar, com que segueixen les consignes d'IESE i ESADE, doncs, estan encantats, però és un disbarat econòmic. Però digui'm, quina és la mesura que vostès han aplicat en aquesta política d'ingressos? Cap. I aquí estem, en matèria de funció pública.

I aquí ampliarà la intervenció la senyora Mercè Civit.

La presidenta

Sí, té un minut, eh? Només li resta un minut del temps.

Mercè Civit Illa

Un minut... Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, vostè ha dit que feien dissabte de la casa. Vostès no estan fent dissabte, vostès estan tirant els mobles per la finestra, en tant que estan reduint l'estructura de l'Administració pública, i així ho diuen, quan estaven allucinats que havia crescut un 50 per cent.

Senyora consellera, la meva preocupació: vostès estan parlant de mesures estructurals i de mesures temporals. La nostra preocupació és que les temporals passin a ser estructurals, sobretot quan vostès diuen que no rebaixen el salari als empleats públics. Vostè ho sap molt bé, que hi ha salari directe i salari indirecte. I la productivitat és directa, també, i vostès se la carreguen. O és que els ajuts de menjador no és salari indirecte? O és que el fons d'ajuts socials no és salari indirecte? O és que quan una persona de llarga malaltia agafa la baixa..., abans cobrava el cent per cent i ara no ho cobrarà? Això, perdonin... *(Veus de fons.)* Mirem després els articles.

Finalment, en el tema de la negociació vostè té raó en una cosa, que per arribar a un acord les dues parts han de voler-hi arribar, completament d'acord. Però per això s'ha de negociar, i és com bastant difícil veient les seves propostes tant a la Llei de pressupostos com en la Llei de mesures: això són uns màxims. Vostès el que han fet és posar uns màxims per portar a la mesa de negociació; que els sindicats acceptin alguna cosa, perquè el que vostès volien en un inici presentar sigui el que així s'aprovi. Aquesta és la seva estratègia.

Senyora consellera, els empleats públics són els que mantenen les polítiques del Govern. Per tant, no únicament paraules de reconeixement, sinó fets. I fets vol dir el que deia la senyora Laia Bonet: que es recuperi aquest estat d'excepció que tenen. Miri, memòria: repassi quan els sindicats han tingut el dret a negociar.

La presidenta

Acabi, si us plau, senyora Civit.

Mercè Civit Illa

Fa quatre dies, fa quatre dies. No els retallem aquests drets, no els els retallem. Comparem-ho també amb la resta de comunitats autònomes, comparem-ho també, eh? *(Veus de fons.)*

Per tant –per tant–, senyora consellera, negociï amb els sindicats i porti'ns una proposta de reorganització de l'Administració pública i una llei de funció pública que puguem treballar conjuntament.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula el senyor Marc Sanglas en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí. Gràcies, presidenta. En tot cas, intentaré ser breu, que el senyor Corominas no em rondini. Senyora vicepresidenta... (*Veus de fons.*)

La presidenta

Me perdonen un moment? Escolti'm, no vulguin suplantar el paper de la Mesa, si us plau, eh? Si us plau...

Marc Sanglas i Alcantarilla

En tot cas, intentava introduir...

La presidenta

No, no, senyor, li..., ho dic en general: la Mesa intenta ordenar els debats, perquè aquest és un debat polític, amb unes regles del joc. Els cinc minuts és la proporcionalitat de la quarta part del que ha parlat la senyora consellera, que obre torn, i per tant vostès tanquen. Per tant, si us plau, els demano respecte per una cosa que és la nostra obligació, és ordenar els debats. Senyor Marc Sanglas, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Senyora presidenta, gràcies. En tot cas, intentava introduir un element de distensió després de tantes hores que fa que som aquí dintre. Per tant, cap voluntat, diguem-ne, de generar cap tipus de polèmica.

Senyora vicepresidenta, vostès diuen que han fet disabte. Tant dissabte han fet que no ha contestat cap de les meves preguntes. Li he demanat quins eren els ajuts en l'àmbit religiós –zero resposta–; quines eren les mesures en el PUOSC tendents a serveis de mancomunació –cap resposta–, i després, la que més ens interessa, cap resposta tampoc sobre tot l'agregat, tot aquest deute, tots aquests 753 milions que diu vostè. Li podem donar credibilitat, però el president de la Federació de Municipis diu que és una altra quantitat.

Però, en tot cas, jo..., vostès semblen –i perdonin l'expressió– el Govern dels anuncis *interruptus*, perquè ara ens anunciaran això i després ens acabaran anunciant quan paguen la Llei de barris, i ens acabaran anunciant... Escolti, el món local necessita seriositat, necessita un calendari. I els ho hem dit per activa i per passiva. Si vostès han fet un pressupost és que preveuen uns ingressos i preveuen unes despeses. Com a mínim, una calendarització. Això és el que demanen els governs locals. Vostès ens diuen que «fins que no tinguin la certesa»..., però escolti, un pressupost públic mai té la certesa fins que es liquida, perquè no deixa de ser una previsió d'ingressos i despeses. Per tant... Però, com a mínim, els ajuntaments han de poder saber amb quines previsions es compta.

Ja li ho vaig dir l'altre dia: els ajuntaments no són criatures petites; hi entenen, i són els primers que van adoptar mesures anticrisi. Però, com a mínim, una certa certesa de cap a on anem sí que la necessiten. No poden estar esperant una carta el 23 de desembre de

la Secretaria General de l'Habitatge que els diu que no cobraran absolutament res de la Llei de barris, per exemple, i que s'espavilin. Escolti, el 23 de desembre els ajuntaments ja tenen el pressupost tancat, si han fet bé els deures. I el que no pot ser és que el Govern els anunciï en aquelles dates: «Espavileu-vos i no hi compteu, amb aquests diners.» Home, si eren per a obres especialment ja certificades... No és una previsió, és que...

Del que ens queixen, i ja li ho he dit en diverses ocasions, consellera, des d'Esquerra Republicana, no és que disminueixin els ajuts al món local –que ens preocupa, evidentment, que disminueixin–; el que ens preocupa és que els compromisos adquirits pel Govern es facin..., marxa enrere. Perquè això afecta... Igual que no es pot anunciar, en el tema de les llars d'infants i en el tema de les escoles bressol, que es rebaixa la partida pressupostària, que es rebaixa l'aportació que rebran els ajuntaments, quan aquests ja han aprovat les ordenances, quan aquests ja han dit als pares el que hauran de pagar. I al final els acaben penjant el «marron» als ajuntaments, quan vostès, de cop i volta, rebaixen les aportacions. Perquè els ajuntaments no es veuen capacitats després de carregar aquesta part cap als pares i l'han d'assumir. Perquè és evident, perquè no se li pot dir a un pare que li costarà ics l'escola bressol i al cap de sis mesos dir-li: «Et costarà el doble.» Això és un tema de previsió, i per tant el que els demanem és que actuïn amb aquesta mateixa previsió.

Pel que fa als temes de funció pública, la senyora Violant Mascaró continuarà.

Gràcies.

Violant Mascaró i López

Tinc un minut?

La presidenta

Té la paraula la senyora Violant Mascaró. Li queden dos minuts.

Violant Mascaró i López

Ah, dos minuts, perfecte. Moltes gràcies. Sí, no m'ha contestat, consellera, el que feia referència a un aspecte important, que és la temporalitat d'aquesta mesura de la reducció del 15 per cent a la totalitat dels interins dels cossos d'Administració i tècnic.

De totes maneres, també deixi'm dir..., i a vostè li ha semblat normal –que ja estava penjada aquesta informació a Atri–, però també deixi'm dir que poc respecte als sindicats o a la negociació es demostra quan es penja abans al portal que no pas dintre del marc –aquest canvi del 15 al 33 per cent que estava previst en la Llei de mesures–..., sense utilitzar, doncs, els circuits que hi ha en mesos sectorials o generals de negociació.

De fet, el que volíem dir bàsicament és que es modifiquen substancialment les condicions laborals en un context que ja és de retallada dels diferents serveis. Treballar en pitjors condicions en sectors que també

ja tenen menys recursos dóna com a resultat uns serveis públics més precaris. Per tant, aquesta incertesa, aquesta inseguretat jurídica que dóna al treballador estar treballant en unes condicions variables, variants i sense un suport al darrere de negociació.

I deixi'm dir, per acabar, si us plau, que dintre de la mesura 121, en la qual preveiem reduir –i que està molt bé, i que algunes ja venien de la Llei de mesures de l'any 2010– en un nombre determinat, en un percentatge determinat, les empreses o organismes o consorcis públics, o aplicar plans de simplificació, deixi'm demanar si us plau que comptin amb els treballadors públics, que n'hi ha de molt ben qualificats, que estan organitzats en xarxes públiques, que estan fent i estan exposant i estan debatent sobre mesures que es debaten, i que treballen amb aquests mateixos objectius.

L'altre sistema és el que no ens agrada, que és el sistema que han fet servir, per exemple, simplificant amb algunes lleis..., per exemple la Llei d'agilitat de la llei òmnibus, no? Aquest sistema encara el tenim a dintre d'aquesta casa perquè hi ha alguna proposició del Partit Popular, que encara és viva, que demana això que vostès diuen, «simplificació». Però «simplificació» de vegades s'entén com uns papers dintre d'un copalta, que els traiem i que unifiquem. I ara mateix està sobre la taula discutir si la Biblioteca de Catalunya o la Institució de les Lletres Catalanes es fusionen, si Idescat o el Centre d'Opinió es fusionen, i pensem que aquesta no és la manera de fer.

La manera de fer simplificació és des de dintre, és amb la ciència i és comptant amb els agents i amb les persones que hi treballen i que tenen la màxima informació.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor diputat pel Subgrup de Ciutadans, el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Gracias, vicepresidenta. *Consejera*, no sé si usted conoce la etimología y el significado de la palabra «diálogo». Viene del griego, del prefijo, o sea, *dia* y *logos*, es «a través de la palabra». Cuando uno intenta convencer a través de la palabra, es un diálogo. Cuando uno intenta convencer a través de los hechos, es un *diktat*.

Y, claro, no es lo mismo. Porque ustedes hacen una política de hechos consumados. Es que, claro... No lo camuflen con diálogo. Ustedes son expertos en el eufemismo –siempre lo digo– como arma de confusión masiva. Pero un diálogo no es un *diktat*, y ustedes están aplicando un *diktat* que los funcionarios, los trabajadores públicos y estos humildes diputados tienen que aceptar. No, pues, pateando, ¿eh?, y quejándose, pero es así. Imponen –imponen–; imponen porque ya acuerdan antes de completar el diálogo. ¿Por qué? Porque no dialogan, quieren imponer una postura que no es negociable.

O sea, ustedes no van a negociar, intentan convencer, seguramente con la mejor de las voluntades. Yo estoy convencido, y se lo digo sin ningún tipo de..., sin un ápice irónico, que usted ha trabajado hasta la extenuación para intentar convencer, pero hay cosas de las cuales no va a poder convencer. Usted no puede convencer a alguien de que no se afecta al salario cuando se está afectando a un complemento. Porque usted..., ya sé que usted no confunde el sueldo base con los complementos, pero es que las nóminas de los funcionarios, su sueldo, aquello de que dispone a final de mes, no es su sueldo base, es su sueldo base más complementos. Y cuando uno ha estado negociando durante decenios para alcanzar unos sueldos dignos a través de una falsa negociación, porque conseguir mejoras salariales a través de los complementos... Ahora yo creo que los sindicatos ya saben lo que significa: que en un momento determinado se pueden perder todos esos avances; se pueden perder y, de hecho, se pierden.

Porque usted sabrá, y usted sabe perfectamente, y estoy convencido de que usted no comparte..., pero usted tiene que cumplir un objetivo presupuestario y usted viene aquí a intentarnos convencer de que esto es lo mejor. Pero yo estoy convencido de que usted, en el fondo, en su fuero interno, como la mayoría de los miembros de su departamento, sabe que lo que están haciendo afecta de una forma tremenda –tremenda–..., que impacta de una forma tremenda en la renta disponible de trabajadores públicos que no tienen sueldos estupendos, como los ciudadanos se piensan. Ojalá. Deberíamos explicar y hacer pedagogía de cuál es el sueldo medio de un funcionario, de un trabajador público en nuestra comunidad, para que la gente no tuviese esa visión tan injusta de los trabajadores públicos. Y explicarles cómo les afecta lo que ustedes van a hacer, esa suspensión –suspensión– de pactos y acuerdos y convenios sindicales. Es que es muy duro, es que es un estado de excepción –auténtico estado de excepción laboral–, es que esto no se vive más que en repúblicas bananeras, es que yo esto no lo he visto en ningún sitio. De verdad, me gustaría tener algún tipo de análisis comparado de dónde se ha aplicado esto. Hombre, no seamos líderes en estas cosas; en otras sí, pero en esto no.

Por lo tanto, nada más que manifestar nuestro absoluto desacuerdo con la gestión de esta necesaria reforma de la función pública, que debería haber sido previa –previa. La imprescindible reforma de la función pública, la reforma de la Administración se está haciendo de una forma indirecta. Como decía la compañera Laia Bonet, se está haciendo por la puerta de atrás. Y es una lástima, porque tenían ustedes la oportunidad formidable de hacer una verdadera reforma de la función pública, pactada, para modernizarla y hacerla más eficiente y más ágil y más al servicio de los ciudadanos, una verdadera reforma de la Administración, para simplificarla.

Es que, claro, yo le recuerdo a usted sus palabras –le recuerdo sus palabras–, y usted decía lo siguiente: «No abriremos ningún debate sobre la fusión de municipios.» Pero ¿por qué no? –pero ¿por qué no? ¿Cuál es el motivo? ¿Por qué no se puede abrir un debate, un diálogo, sobre la fusión de municipios? ¿Lo están ha-

ciendo otros países! Es que con ninguna voluntad de *fer la gaitza a ningú*, sino simplemente de ajustar la Administración a los servicios de los ciudadanos, para mejorarlos. ¿Por qué no se puede abrir un debate sobre los consejos comarcales, con lealtad? Pues sí, para ahorrar dinero, claro que sí, para ahorrar dinero en estructuras administrativas y, por lo tanto, no tenerlo que drenar de los funcionarios públicos, que son, repito, los que prestan los servicios públicos. Que al final los ciudadanos no entienden de administraciones, sino de servicios, y por eso le decía que vamos hacía unos servicios *outlet* o *low cost*, y no puede ser. Tenemos que tener una administración que dé servicios eficientes y para eso tenemos que muscularla. Y mucho cuidado con las dietas de adelgazamiento: generalmente, lo primero que se pierde es masa muscular, ¿eh?, ojo, y recuperarla es muy difícil.

Entonces yo lo único que le pido, y ahora ya fuera de este debate: por favor, entre usted –entre usted y su departamento– de una forma rápida y ágil a estudiar una verdadera reforma de la Administración y de la función pública de nuestra comunidad. Pero en positivo: no para ahorrar dinero, sino para que el ahorro sea una derivada de una mejor gestión y no simplemente de un descenso de los derechos, un recorte de los derechos laborales de los trabajadores públicos.

Gracias, vicepresidenta.

La presidenta

Moltes gracies. Ha acabat el torn. No vol contestar...? Per tant, hem acabat ara el torn de defensa i debat amb el Govern de les esmenes a la totalitat..., i per a la presentació de l'honorable consellera.

I ara passarem al torn..., donaríem la paraula al Grup de Convergència i Unió, al seu senyor portaveu, el senyor Corominas, per al torn en contra de les esmenes a la totalitat.

Lluís M. Corominas i Díaz

Quin temps tinc, presidenta, si us plau?

La presidenta

Té quinze minuts.

Lluís M. Corominas i Díaz

Quinze? Acumulats amb les tres esmenes a la totalitat?

La presidenta

No, quinze minuts –generosos–, perquè atès que la consellera ha contestat en el torn, diríem, és com si ella hagués utilitzat un torn que el podria haver utilitzat vostè. I, per tant, quinze minuts generosos és el seu temps.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, presidenta. També saludar la presència de la vicepresidenta, de la secretària general, de la secre-

tària general també de Funció Pública, dels directors generals, de les directores generals i de totes les persones que l'acompanyen i, també, evidentment, dels sindicats que ens acompanyen avui.

Jo anava a fer un torn en contra basat sobretot en la capacitat que creia que tenien la resta de grups parlamentaris, també, de saber llegit aquests pressupostos en una clau de responsabilitat, i veig que estic errat. I ho dic amb tot el respecte, evidentment, això de la capacitat. Crec que haurien d'haver estat més atents a la primera intervenció que ha fet la vicepresidenta, sobretot en la part macro. Perquè vostès han anat directament a la part micro, i de la part macro vostès en són coresponsables, i molt. I, per tant, més enllà de la part reactiva dels plans d'austeritat, de les mesures que hem de prendre perquè ens hem trobat el que ens hem trobat, sí que hi ha una part també proactiva, positiva, que vostès ni tan sols l'han esmentat, i amb anuncis importants, en aquest sentit, de polítiques del Govern per sortir de la crisi en positiu, i que vostès, evidentment, ni tan sols se n'han adonat, i per tant la meva obligació és referir-m'hi.

Primer de tot, perquè sí que la crisi és el principal causant d'aquestes mesures d'austeritat, però hi han dues causes més: un mal finançament del nostre país, estructural –i tots en podem ser coresponsables, però vostès han governat set anys i han signat un pacte de finançament que, evidentment, no ha resolt els problemes de finançament de Catalunya–, i una mala gestió, i aquí sí que no mirin cap a un altre cantó. De qui és culpa aquesta mala gestió que ens hem trobat i aquest dèficit que hem hagut de corregir, que hem hagut d'heretar, que hem hagut d'aplicar en aquests pressupostos, en els de l'any anterior i en els de l'any següent? De qui són culpa sinó de vostès aquests milers de milions que ara no tenim? De qui és culpa l'excés de pes de l'endeutament que ara hem d'aplicar en aquests pressupostos?

Clar, perquè després vostès van directament a defensar la funció pública, com sempre, com si només fossin vostès els defensors de la funció pública. Diguin als 200.000 funcionaris, als 200.000 treballadors de l'Administració pública de Catalunya, diguin-los per què vostès van gastar 6.000 milions d'euros més dels previstos. També dir-los el pes de l'endeutament, i dir-los també per què hem passat de 133.000 treballadors públics a 205.000 en un període de 2004 a 2010. I, especialment els darrers anys, vostès ja sabien que això anava pel pedregar. Per què no els diuen que aquest pes, precisament econòmic –em refereixo al pes econòmic, evidentment–, ara en crisi és molt difícil de mantenir, que aquest 25 per cent teòric que suposa el capítol I de la Generalitat –i que és més, evidentment, si traiem capítol VI, VII, VIII–, tot això ara és molt difícil de sostenir perquè vostès van gestionar malament? Diguin-los això, això sí que és defensar la funció pública. Vostès van posar en risc tota la funció pública: no set mil, no dos mil, no mil, tota la funció pública de Catalunya, van posar en risc. Això els ho han de dir vostès, perquè si no es queden amb una part només de la història.

Anant a la part aquesta precisament més reactiva, la part de funció pública, nosaltres, de veritat, «el diàleg,

el diàleg»... Vostès han d'estar, suposo, atents a totes les reunions que s'han produït, però és que a l'anterior legislatura la denúncia constant dels sindicats de manca de diàleg amb la funció pública estava a l'ordre del dia. I, per tant, aquest oferiment de diàleg que ara vostès fan, per què no l'exercien en l'anterior legislatura, també? Perquè vostès no l'han exercit, no l'havien exercit. I, per tant, defensar l'aportació qualitativa i la professionalitat del personal al servei de les administracions i en aquest cas de l'Administració catalana, no és contradictori amb exercir la responsabilitat i l'obligació del Govern de prendre mesures estructurals i conjunturals, com la majoria de les que avui s'han explicat. Que és la nostra responsabilitat perquè, precisament, aquest país funcioni. I, per tant, abans de crear el caos, que vostès ens hi van posar gairebé al límit, nosaltres tenim la responsabilitat de prendre decisions; evidentment, intentant un acord amb els sindicats, cosa que..., lloem la capacitat que ja hi ha hagut, doncs, d'asseure's, d'intentar negociar, d'intentar arribar a acords. Però, evidentment, si no s'arriba a aquests acords les mesures s'han de prendre, que és el que s'ha fet.

Bé, passaria ja més a la part proactiva, que vostès hi han passat molt així de pressa i corrents. Amb l'impuls d'autogovern i el desplegament estatutari, bé, vostès tenen una obsessió sempre amb el senyor Duran. Ja se'ls ha dit que l'any 2010 no hi va haver cap reunió de la comissió bilateral. Ara se n'ha fet una i, evidentment, s'ha fet un programa de totes les coses que plantejarem dintre d'aquest programa. Hi ha hagut les eleccions del 20 de novembre; d'això suposo que tots ens som conscients, eh? I, per tant, pel mig hi ha, evidentment, una parada d'aquestes relacions. La consolidació de les relacions bilaterals: reclamar no només la disposició addicional tercera, amb els 759 milions, sinó també els fons de competitivitat, els nous traspassos, i també plantejar tot el paquet de govern local que ja en el seu moment la vicepresidenta ens va anunciar que seran prioritats en aquest programa i que també van en contra d'aquesta esmena a la totalitat que vostès, doncs, defensen.

També, en el programa del 532, ningú hi ha cap esment. Aquesta setmana cert és que n'hem parlat molt, però la societat digital és important: per la inversió que suposa, per la complicitat amb la societat civil i amb empreses... I sobretot s'han quedat alguna dada, suposo: els 1.000 milions d'estalvi que això suposarà. I això és important, això no genera una esmena a la totalitat.

Bé, i l'àmbit local, perquè després vull fer referència puntualment a les intervencions que s'han fet a les esmenes, en la defensa de les esmenes. L'àmbit local. S'ha explicat això del deute, senyor Herrera –em sembla que vostè en aquell moment havia sortit–, i per tant la concreció em sembla que queda clara.

Be, la Llei de governs locals i la Llei d'hisendes locals, que s'hi ha referit tant la vicepresidenta..., i després vostès en moltes intervencions. Independentment del mes en què es comenci, el que és cert és que en tota la legislatura passada –en tota la legislatura passada– vam estar esperant: la Llei de finances locals no va ar-

ribar i la Llei de governs locals ni tan sols es va arribar a plantejar tampoc. Ara, com a mínim, hem començat el camí. I, per tant, hi ha el compromís de parlar-ne –de parlar-ne seriosament– i d'intentar que aquests dos textos legals, dintre d'aquest 2012, puguin veure la llum, i per tant reformar de base tot el règim local de Catalunya tal com preveuen aquestes dues lleis.

Continuem amb el programa de compensació dels electes locals, que recordo que el senyor Sanglas en el seu moment va plantejar com un tema important i qüestionava si hi donaríem continuïtat o no. Doncs, aquí tenim la concreció.

I respecte al Pla d'obres i serveis estiguin atents. Vostès no han vist els quadres del desplaçament del que ha suposat el PUOSC d'un any a l'altre? Del que han anat portant d'un any a l'altre perquè vostès ni tan sols van consignar aquelles partides que ja estaven executades i que eren obligacions per als ajuntaments? Part dels problemes de liquiditat són aquests, precisament, perquè vostès ens van traslladar, ens van desplaçar aquesta despesa en els exercicis posteriors i no els van consignar en els pressupostos que tocaven.

I dos anuncis importantíssims. M'estranya, senyor Sanglas... Hi ha fet una referència per sobre, és cert, però m'estranya que vostè –és del món municipal i, per tant, té una sensibilitat específica en aquest àmbit– no ho hagi posat més en valor. Fruit del diàleg, fruit d'estar al costat dels ajuntaments, fruit de les moltes visites a territori que ha fet la vicepresidenta, precisament, doncs, hem escoltat, i el 50 per cent del Pla d'obres i serveis –el 50 per cent d'obres i serveis, i que espero que la premsa, a part de fixar-se en altres coses, es fixi també en això– és una petició dels ajuntaments, que es pugui destinar en aquesta despesa de capítol II, lligada amb inversions que s'hagin fet per part dels ajuntaments i, per tant, en despesa de manteniment.

I, evidentment, una altra notícia també prou important: que també s'habilita d'alguna manera que a aquells que hi hagi garantia de viabilitat financera –i, per tant, aquells ajuntaments que no puguin tirar endavant– que tinguin mesures per acabar o bé pagant en una part inversions ja fetes, que això també ens ho estan reclamant, com vostès saben, o senzillament prorrogar en el temps aquesta inversió. Seguim endavant amb el Feder i amb «Viure al poble», que eren també dues peticions importants en aquest àmbit.

Bé, fins aquí la meva intervenció que tenia preparada. Però, la veritat, senyora Bonet –i comencem per l'esmena a la totalitat defensada pel Partit socialista–, també i amb molt respecte, però m'ha semblat duríssima la seva intervenció, i amb un punt de cinisme. Per què? La veritat, dir que comparteixen el marc de l'austeritat i dir tot el que ha dit després vostè... Quedi's només amb la part que hi ha una crisi i prou. Ni hem generat una mala gestió, ni hem generat un endeutament excessiu, ni vam generar ara el dèficit, ni tan sols som coresponsables que el Govern de Madrid no pagui –del Partit Socialista: no pagués els 759 milions–, ni som coresponsables que amb el Govern de Madrid es pactés un pacte de finançament absolutament insuficient per al nostre país. Vostès existien abans que

nosaltres entréssim al Govern aquest darrer any, i vostès són coresponsables d'aquesta situació, i no pot fer aquesta intervenció duríssima que ha fet emprant expressions com les que ha emprat, eh?, de «certesa de l'engany», de «molt greus», que «no ens els creiem»... Bé, en tot cas, repassant la seva intervenció jo crec –jo crec– que vostè no s'adona que vostès han estat governant molts anys.

I una cosa: als que aquest any han començat com a diputats potser el fet de com es comuniquen les comparències els sorprèn, però jo els demano –i tenim el conseller Nadal, l'exconseller Nadal aquí– que repassin què ha passat aquests set anys quan venien vostès a comparèixer; allò sí que era una falta de respecte a les institucions. Fem-ho també amb un to de gravetat –ja ho faig jo, també, i em poso molt seriós–: allò sí que era una falta de respecte a les institucions. Abans de venir aquí, feien la trobada amb els periodistes; tant Esquerra, com Iniciativa, com el Partit Socialista. Per tant, si volen aquest respecte a les institucions vostès haurien d'haver començat predicant amb l'exemple, cosa que no van fer.

Respecte a una altra part de la intervenció, també, de la senyora Bonet... (*Pausa.*)

Bé, en tot cas, passo a la intervenció del senyor Herrera. Li deia el calendari de la Llei de governs locals i la Llei de finançament local. El que haurien de celebrar, senyor Herrera, és que comencem a treballar i, en tot cas, la voluntat de diàleg. Perquè jo li recordaré que en l'anterior legislatura també vam tardar ben poc a aconseguir, doncs, treballar amb la Llei electoral, però després ens vam encallar. I, per tant, aquí hi ha una voluntat ferma de resoldre la Llei de governs locals i la Llei de finances locals. Per tant, esperem que tots els partits, tots els grups parlamentaris s'hi incorporin amb aquest voluntat ferma.

La part de liquiditat dels ajuntaments, que ha anat donant voltes en totes les intervencions: primer el senyor Sanglas, el senyor Herrera i totes les intervencions que s'hi han referit. Quan hem tingut un calendari de pagament als ajuntaments amb el Govern tripartit? «Oh, és que hi havia una situació econòmica general molt bona.» Ah, molt bé, molt bé. Però també es devien diners, i molts, als ajuntaments, eh? I de calendari ni un. (*Veus de fons.*) De calendari ni un, i sí que calia. Almenys els puc parlar amb propietat del que era el meu cas. Jo he estat alcalde, com saben, i se'n devien i molts, també, de calés en aquell moment.

Altres situacions. Hi ha una part estructural que no es finança només amb el Govern de la Generalitat, i nosaltres vam reclamar –i alguns dels grups parlamentaris que avui hi ha aquí també– a Madrid coses que ara han passat. Per exemple, que el deute del 2008 i del 2009, de la liquidació del fons estatal, es pogués o bé perdonar, condonar, o bé que passés dels cinc als deu anys, cosa que ara s'ha anunciat i que celebrem. I, per tant, s'ha de dir. Abans no s'havia fet, senyora Bonet. El Partit Socialista s'hi va negar.

I aquesta línia de fons ICO, també per als ajuntaments, serà benvinguda. Per què? Perquè hi ha una bona part del finançament dels ajuntaments que, com sa-

ben, depèn de l'Estat i, per tant, és benvinguda. Totes són benvingudes: totes aquestes mesures que alleugereixin la situació que tenen en aquest moment els ajuntaments i l'Administració local en general.

Senyora Civit, «retallada de democràcia en les relacions laborals». Llenguatge dur. Si no es pren cap mesura què passa? (*Veus de fons.*) Se'n responsabilitzin? Sí, funció pública ho és tot: és el comú que té el Govern en cada moment, com a responsabilitat de govern, i són els treballadors, però ho és tot. No és només els treballadors; el país també és responsabilitat seva, senyora Civit. No pot venir només amb el discurs de defensa dels treballadors, perquè després passa el que passa, que es posa al límit l'estat del benestar, i no hi ha res més perillós per a l'estat del benestar que com es va gestionar els set anys del tripartit. I això sí que és retallar la democràcia, això sí que és retallar drets. La resta és senzillament veure una part, quan no es tenen responsabilitats de govern, i acusar que no hi ha hagut prou diàleg per prendre les mesures que ara s'estan prenent.

Senyor Sanglas, també s'ha queixat de les formes. Li ho reitero: els seus companys que estaven en el Govern, doncs, en aquest sentit no van ser massa exemplificadors.

I que la credibilitat del món local estava a la baixa respecte del Govern. Miri, li demano una perspectiva de quatre anys. Jo el que sí que li puc assegurar és que estarem –i aquest Govern hi estarà segur, i aquest grup parlamentari que li dóna suport també– al costat dels governs locals, com no pot ser d'una altra manera. Avui s'han anunciat mesures, crec, molt positives en aquest sentit. Sap la importància que té el Pla d'obres i serveis per als ajuntaments, i per aquesta situació que estem ara, i esperem complicitat –vostès que tenen un bon nombre d'ajuntaments i que coneixen bé el món local– a l'hora de tirar-ho endavant i a l'hora de millorar totes aquelles accions que puguem dur a terme d'una manera conjunta.

Jo el que reclamo, també, és que no ens portem..., perquè un determinat partit polític –un dirigent de manera legítima, alcalde– en un moment determinat hagi descobert que hi ha govern a Catalunya. Perquè durant l'anterior legislatura estava ben callat. I el meu respecte per aquesta persona, que presideix una de les associacions municipalistes i, a més a més, hi tinc molt bona relació personal. Però, és clar, el que no pot ser és que ara hàgim descobert que hi ha govern de la Generalitat, però quan el Govern era d'un altre color resulta que no hi havia cap reivindicació local. No s'hi val. Aquest llistat de deutes també l'haurien d'haver reclamat –per a legitimitat d'aquestes declaracions– en el moment en què governava l'anterior Govern, el Govern tripartit, i per tant estaria molt ben carregat de raons.

Senyor Cañas –i per acabar, i suposo que inclús he fet una intervenció de menys de quinze minuts–, ja li ho vaig dir al senyor Rivera: passin-se –amb tots els respectes, eh?, també–, s'haurien de passar uns quants anys al món local; a l'ajuntament, al consell comarcal, a la diputació, allà on fos –vostès, els membres de Ciutadans–, i els ho desitjo en positiu, i no m'ho entengui

de cap manera amb falta de respecte. No poden dir, cada vegada, que es carreguen els consells comarcals, els ajuntaments i tot això sense conèixer-ho. No ho coneixen, vostès van amb el *diktat* de: «Això són administracions que sobren, i s'ha acabat.» No ho coneixen. No ho coneixen.

Això s'ha construït en més de trenta anys. Hi ha algunes coses que s'han de canviar de manera estructural, i que la majoria de partits polítics compartim, i les canviarem en la Llei de governs locals, però n'hi ha d'altres que no, de cap manera, perquè és el nostre model de societat. I no costa diners el nombre d'ajuntaments que tenim. Ara no en costen, de diners, perquè tots s'han hagut d'espavilar per mancomunar, i gestionar-ho d'una altra manera. No costa diners tenir el 947 municipis; el que costa és com ho gestionem, i aquí ens posarem d'acord segur. I, per tant, la Llei de governs locals haurà de servir per a això.

I, en tot cas, queda clar, senyora presidenta, que nosaltres estarem en contra de les quatre esmenes que s'han presentat a la totalitat, per totes les raons que he exposat.

I res més.

Gràcies.

La presidenta

Em demana la paraula, senyor Sanglas, per...?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, presidenta, per contradiccions, trenta segons. En tot cas, senyor Corominas...

La presidenta

Esperi's. Sí, un minut màxim, si us plau, per contradiccions. Tot i que tothom tindrà contradiccions, té la paraula per contradiccions.

Marc Sanglas i Alcantarilla

No, no, en tot cas per a un aclariment. El senyor Corominas ha dit que jo no havia fet referència..., o que no havia reconegut la tasca. Jo sí que l'he reconegut en la meva intervenció que els canvis que s'havien efectuat en el PUOSC em semblaven interessants i que, per tant, els avalàvem i que tindria el nostre suport.

I pel que fa el tema del decret de retribucions als alcaldes, cert, no m'hi he referit; m'hi vaig referir en la meva intervenció del mes de juny i em semblava que no calia ser reiteratiu. Hi estem d'acord, perquè és un projecte que vam iniciar nosaltres. Per tant, des d'aquest punt de vista... Però que, en tot cas, reconeui també..., que critiquem, però que també ho reconeixem quan es fan les coses bé.

Gràcies.

La presidenta

Ara, senyora Laia Bonet, em demana la paraula per...?

Laia Bonet Rull

Per al·lusions en les paraules del senyor Corominas.

La presidenta

Màxim un minut. (*Remor de veus.*) Perdó, un moment, senyor..., em permeten un moment? Quan un grup, que és aquest cas, defensa..., fa el torn en contra de la defensa, o a favor, diríem de... (*Veus de fons.*) No, perdoni, perdoni, quan Convergència i Unió utilitza el seu temps, eh?, per defensar el posicionament en contra de les esmenes de totalitat, de fet podríem donar una altra vegada torn, si ho demanen. (*Veus de fons.*) Escolti, ho diu el Reglament, senyor Santi Rodríguez, no vulguin usurpar, torno a insistir, el debat. I el debat es farà encara que sigui tard, es farà, i vostè tindrà el seu torn de paraula. Per tant, això vol dir que, de fet, és per al·lusions, tot i que si el senyor Corominas vol tornar a fer una breu intervenció la pot tornar a fer.

Senyora Laia Bonet, un minut, si us plau.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. No, només molt breument. Jo no sé en quin país ha viscut el senyor Corominas els últims set anys, no sé on era. Però en aquests últims anys el país ha passat de 6 milions a 7 milions i mig. Hem crescut 1 milió i mig. Ha fet el canvi demogràfic més important que hagi fet mai.

I això té un resultat, una conseqüència necessària en serveis, i té una conseqüència necessària en persones que estan darrere d'aquests serveis, que vol dir amb personal al servei de les administracions públiques. Bona part de la xifra que s'està posant sobre la taula com a increment de funció pública –i la secretària de Funció Pública que tenim aquí present a la sala, si no m'equivoco, ho ha afirmat en públic– és aflorament de personal que ja treballava a l'Administració pública i que els governs anteriors no havien computat mai com a tals.

Per tant, diguem les coses pel seu nom. I si aquest creixement s'ha pogut fer i s'ha pogut posar al dia, com s'ha fet, és en bona part per un nou sistema de finançament que ha multiplicat per deu els guanys; que només el primer any ha permès passar dels 251 milions del model anterior a 2.421 milions, i amb un nou model.

Per tant, escolti, el que sí que podem constatar és que només amb un any de govern, amb aquest any de govern la qualitat dels serveis públics que s'estan presentant en salut, en educació i en seguretat ha caigut ja més que perceptiblement.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Cañas, vostè demanava la paraula, senyor diputat?

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Todo llegará, lo de la experiencia en el mundo local, todo llegará; esperemos que los ciudadanos así lo deseen.

Pero brevemente: mire, le vaticino una cosa, el debate sobre la fusión de municipios un día u otro se abrirá; el debate sobre la necesidad de determinados consejos comarcales o la reflexión conjunta sobre las diputaciones y consejos comarcales se abrirá, y el tiempo nos dará la razón.

Yo lo único que... Usted conoce al señor Miquel Roca, ¿no? Supongo que también estaba equivocado. Y tantos países están equivocados. Mire, la simplificación de los niveles administrativos es un imperativo, por racionalización del gasto público y por agilidad de la Administración, y por coherencia. El debate, ya le digo, llegará. Y entonces aquellos que nos acusan de determinadas cosas, pues, tendrán que hacer lo que han hecho otros, que es olvidarse de sus palabras.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Senyor Joan Herrera, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. Un minut, si us plau. (*Veus de fons.*) Així ho farà, senyor Santi Rodríguez, només faltaria. Senyor Joan Herrera... (*Veus de fons.*) Senyor Cañas, si us plau. Senyor Joan Herrera, té vostè la paraula.

Joan Herrera Torres

Simplement, també per al·lusions. A mi m'agradaria saber quan el Govern anterior va deixar de pagar coses tan bàsiques com l'escola bressol o escoles de música, partides consignades i no transferides als ajuntaments.

I, segon element, a mi m'agradaria que quan es parla de funció pública s'expliqués que Catalunya és la comunitat autònoma amb menys percentatge d'empleats públics de l'Estat, de les menors d'Europa, amb diferència, i que per tant això es tingué present. Atenent, a més, que –a l'increment de plantilles en el Govern anterior es va veure– molta gent que no estaven ocupant el seus llocs d'empleats públics van passar-ho a ser donada precisament l'externalització que practica va el Govern anterior.

Dit això, quan vulguin abandonen el retrovisor i comencem a parlar de present. Perquè el que sí que és evident és que hi ha un Govern que va sortir –que no ho va fer tot bé, és obvi; si no, segurament no hauria perdut les eleccions– i que hi ha un nou Govern. I aquest nou Govern les coses no les continua fent bé en molts aspectes, i en altres casos fins i tot les fa pitjor. I m'agradaria saber què haurien dit també les entitats municipals més vinculades a la tradició de Convergència i Unió, doncs, si estiguéssim en un escenari d'impagaments com els que estem avui.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Corominas, té vostè la paraula.

Lluís Corominas i Díaz

Sí, molt breument, presidenta. En primer terme, senyor Herrera, el retrovisor és el que els he demanat jo que no fessin servir, perquè vostès només estan instal·lats amb el que hem fet aquest darrer any. I, per tant, totes les mesures noves en positiu que s'han exposat avui aquí ni tan sols les han comentat.

Bé, i segon, a veure: escoles bressol, escoles de música. Sense la desviació de dèficit –sense la desviació de dèficit–, ni una retallada –ni una retallada. I el dèficit és responsabilitat de l'anterior Govern.

Una darrera cosa, referida sobretot a la senyora Laia Bonet. Vostè abans deixa allò de la capacitat de negociar, el diàleg i tot això. Quan es va aplicar el 5 per cent de reducció a tota la funció pública, de diàleg n'hi va haver *molt*.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez en nom del Grup Parlamentari Popular.

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta. Abans que comenci a comptar el temps de la intervenció, li demanaria la paraula per una qüestió d'ordre.

La presidenta

Per una qüestió d'ordre.

Santi Rodríguez i Serra

D'acord. Ens agradaria saber si la paraula que s'ha donat ara als grups que han presentat l'esmena a la totalitat han estat per al·lusions o per contradiccions, com ho han demanat ells, o per algun altre motiu. (*Pausa.*) Si us plau.

La presidenta

Primer, per descomptat –assessorat pel senyor lletrat–, de fet l'argumentari del senyor Corominas era per a rebuig a les esmenes a la totalitat. Això pot obrir torn. Pot tornar a obrir torn, i torna a tancar el grup que fa la defensa en contra. Per tant, per al·lusions i també per torn de rèplica als comentaris que ha fet el senyor Corominas. Aquest és el que ha decidit la Mesa. Té la paraula ara per a la defensa del seu torn.

Santi Rodríguez i Serra

No, segueixo amb la qüestió d'ordre, senyora presidenta. Llavors m'agradaria saber si la intervenció de la vicepresidenta, que jo he entès que era el posiciona-

ment a la contra de l'esmena a la totalitat, està contemplat d'aquesta manera o no. *(Pausa.)*

La presidenta

El torn del Govern és el torn autònom. Ha escoltat molt bé el senyor Corominas. Ha fet el seu torn, i les paraules em sembla que queden registrades i escoltades..., el torn en contra. Per tant, és un torn autònom, i això és el que diu el Reglament. És potestat de la Mesa.

Santi Rodríguez i Serra

Segueixo amb la qüestió d'ordre, senyora presidenta, per fer-li avinent que traslladarem a la Mesa del Parlament que el que no és possible és que a cada una de les comissions que estan havent-hi aquesta setmana –i, per tant, es fa més evident– hi hagin criteris diferents per aplicar exactament el mateix Reglament, eh? Per tant, simplement fer aquest anunci.

La presidenta

Per descomptat, està en el seu dret, igual que hi han criteris diferents en el Govern per utilitzar un torn o no amb relació a la defensa, que és aquesta la gran diferència que hi ha en el debat de comissions. I, per tant, aquesta és la gran diferència, senyor Santi Rodríguez. Ja els he dit que nosaltres el que no farem mai és coartar el debat, mai, eh? I seguint, per descomptat amb assessorament del lletrat, els criteris flexibles. Per tant, ara vostè ho traslladarà a la Mesa, que oportunament li contestarà, i utilitzi el seu torn per a comentaris amb relació al debat de pressupostos del Departament de Governació i Relacions Institucionals.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta, segueixo amb la qüestió d'ordre. Aquest grup traslladarà a la Mesa del Parlament allò que consideri que se'n desprèn, de la interpretació que nosaltres fem del Reglament, i com s'ha aplicat en altres comissions, i sobretot en aquesta comissió.

Quan vostè vulgui, si ens diu el temps que tenim disponible, l'emprarem.

La presidenta

Té deu minuts per al seu torn, senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, disculpin la breu interrupció, que em sembla que després de tres hores tampoc no tindrà gaire més importància que hàgim perdut dos minuts intentat aclarir per què aquest grup parlamentari, doncs, parla a dos quarts de quatre de la tarda d'aquesta comissió que estava convocada a dos quarts de dotze, no?

Saludar també els càrrecs que l'acompanyen del seu departament, els representants dels sindicats i dels treballadors.

Bé, nosaltres, en primer lloc, el que hem de dir..., perquè ens ha fet la impressió que al llarg de les tres hores de debat que hem seguit atentament en aquesta comissió tots plegats hem perdut un dibuix general, un marc general en el qual estem emmarcats, no? Jo crec que ha estat subjacent en tot el debat, però no s'ha especificat d'una forma clara, que entenem que és necessari. Aquest marc és el d'una crisi extraordinàriament important: 700.000 ciutadans i ciutadanes de Catalunya que en aquest moment estan buscant treball, un dèficit públic de la majoria d'administracions extraordinàriament important. I, per tant, aquests són uns condicionants que exigeixen que les administracions, quan fan pressupostos, els tinguin en compte, per tal d'intentar sortir d'aquesta situació, capgirar aquesta situació.

Per tant, nosaltres entenem que hi han tres principis bàsics sobre els quals s'ha de regir un pressupost: primer principi, reactivació econòmica; segon principi, control del dèficit; tercer principi, suport a les persones, manteniment de l'estat del benestar. Coincideixen a grans trets amb allò que ens explicava la vicepresidenta en la seva intervenció.

I quin és el paper d'aquest departament en aquest marc? Doncs, al nostre entendre, el paper és doble. És, d'un costat, aplicar en les seves partides pressupostàries les conseqüències derivades d'aquest marc, però també projectar-les, eh?, en el conjunt, específicament, de la funció pública. I, dels tres principis, segurament el que és d'una major visualització, en el cas d'aquest departament, és el del control del dèficit, i per tant el de l'austeritat.

Pel que fa a la projecció sobre la funció pública, que se n'ha parlat molt..., i cadascú, doncs, crec que és lliure de fer allò que consideri convenient. Mirin, jo vaig aprendre que, quan hi ha obert un procés de negociació, des de les institucions convé no ficar-s'hi i deixar que siguin les parts les que intentin posar-se d'acord. Ja he vist que es van descuidar de dir –o potser vaig faltar, quan van explicar això– que això només serveix en funció de quin sigui el govern que hi hagi al davant: és a dir, si hi ha un govern d'esquerres, això no es pot fer; si hi ha un govern que no és d'esquerres, aleshores es pot –ficar-se entremig de les negociacions sense cap problema.

Nosaltres ens limitarem a expressar el desig que el Govern i que els negociadors per part del Govern arribin a un acord amb els representants dels treballadors; que això és necessari i és bo per al Govern, però també és necessari i ha de ser bo per als treballadors. Per tant, quedi aquesta..., l'expressió d'aquest desig apuntada.

Ara bé, tot sigui dit, que el que no ens ha agradat és veure que en aquest marc d'austeritat que s'exigeix a la funció pública..., ja sé que és una anècdota, eh?, però que creixi el personal eventual del seu departament, ni que sigui en una sola persona. Crec que no és el marc ni el moment més adequat perquè això es pugui produir.

Sobre l'aplicació de l'austeritat en el seu departament, nosaltres creiem que és menor d'allò que se'ns ha estat explicant fins ara. Efectivament, són 26 milions d'euros els que globalment –comptant totes les partides,

eh?, globalment— hi ha de menor despesa, és cert. Però només, ja d'entrada, n'hi ha 9,7 de processos electorals que hi havien consignats l'any passat; que aquest any no hi han processos electorals, i per tant això ja és un estalvi. Però després, i s'ha dit també per part d'altres grups, hi ha un estalvi de 15 milions d'euros en les aportacions a les entitats locals. En PUOS? No, en PUOS hi ha un increment de 6 milions d'euros, però en els fons de cooperació hi ha una reducció de 21 milions d'euros. Per tant, globalment, amb l'estalvi que no hi hagin processos electorals durant aquest any i amb la retallada que s'aplica sobre les entitats locals, consumeixen pràcticament tot l'estalvi del seu departament.

Que la resta de partides, de capítols, d'entitats, fins i tot d'aportacions a entitats, disminueixen al seu pressupost? Sí, sensiblement. Segurament s'hauria pogut fer i s'hauria d'haver fet un major esforç en aquest sentit.

En referència al PUOS, no?, nosaltres..., el PUOS té molta importància, no? I trobem encertada la idea que el PUOS pugui servir per tal que els ajuntaments paguin deute d'obres ja realitzades i que estan pendent ara en aquest moment. Ho trobem una decisió molt encertada. Però el que hem de tenir present globalment és que les entitats locals estan suportant també una càrrega molt important en aquests moments: són l'administració més propera a la ciutadania, és aquella administració que rep els ciutadans que ho estan passant més malament. I, per tant, requereixen molts recursos per donar suport a les persones. I també les obres que es podien fer i que es feien del Pla únic d'obres i serveis servien i han de servir per intentar reactivar l'economia. Per tant, debilitant aquesta pota també estem una mica debilitant el principi.

No voldria deixar pas a la meva companya, que acabarà la intervenció, sense ressaltar la importància del projecte de les tecnologies de la informació i de la comunicació pel que significa d'impuls de la societat de la informació, però sobretot perquè també creiem que és molt important pel que significa de portes endintre, pel que significa de repensar processos, pel que significa de guanyar eficiència en l'Administració i poder oferir els serveis en els ciutadans amb una major eficiència i amb una major eficàcia. Per tant, valorem de forma molt important aquest projecte.

Acabo aquí la meva intervenció que continuarà, si la presidenta li dona la paraula, la meva companya.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la senyora María José García.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bien, en el presupuesto del Departamento de Gobernación y Relaciones Institucionales hemos encontrado un nuevo programa, el 114, «Impulso del autogobierno y del desarrollo estatutario». Son casi 490.000 euros, que en la actual coyun-

tura de emergencia financiera de la Generalitat se están priorizando frente a los recortes que se están planteando a la vez en gastos sociales.

Es evidente que la Generalitat debe destinar fondos al correcto y completo desarrollo de las competencias asumidas y/o transferidas a partir del nuevo Estatuto, pero nos preguntamos si 490.000 euros no es un exceso, y por qué este año se prioriza este gasto cuando la situación económica y social en Cataluña es peor que el año pasado. Nosotros pensamos que hoy el Gobierno debe estar, si cabe, todavía más cercano y sensible a las necesidades básicas de los ciudadanos.

Del análisis de este programa, además, vemos que la mitad, 200.000 euros, se dedican a publicaciones, conferencias, reuniones, informes, estudios... Contextos de gasto de los que los ciudadanos ya empiezan a estar un poco cansados cuando ven como simultáneamente, como hemos dicho, se recortan los servicios básicos que les afectan. Nos llama la atención también que prácticamente la otra mitad del presupuesto se destina a transferencias a familias, un concepto que no sabemos exactamente qué tipo de subvenciones serán ni qué aportan al impulso del autogobierno y del Estatuto.

En relación al programa 131, de «Relaciones institucionales y calidad democrática», es necesario analizarlo juntamente con el Memorial Democrático y el Instituto Catalán Internacional por la Paz. La semana pasada revisamos en la Comisión de Sindicatura de Cuentas la incompetente gestión que el Gobierno anterior realizó en este programa. Con dudas sobre los objetivos del programa y el grado de consecución de los mismos, la sindicatura concluía que no podía avalarse la legalidad de la gestión y que el gran número y gravedad de las irregularidades detectadas planteaban indicios de responsabilidad penal. Repasamos cómo se habían despilfarrado 17,5 millones de euros —es decir, 17,5 millones— que se habían gastado sin cumplir la ley, favoreciendo empresas privadas, creando una enorme e ineficiente estructura y sin garantizar el beneficio a los ciudadanos.

El Gobierno de Convergència i Unió nos aseguró que corregiría estos excesos. Sin embargo, a la vista del presupuesto de este año —15 millones de euros—, observamos que los números no nos auguran que la estructura se adelgace demasiado, pues seguimos teniendo un 68 por ciento del presupuesto que se emplea en gastos de funcionamiento y solamente un 32 se transfiere a otras entidades o a la sociedad.

Bien es cierto que se ha intentado dotar al programa de un contenido más institucional y menos ideológico, pero aun así el gasto escandaloso en personal —3,66 millones de euros, el 24 por ciento del presupuesto— y las enormes cantidades invertidas en publicaciones, trabajos técnicos, exposiciones, reuniones, conferencias y publicidad nos indican que la Generalitat sigue priorizando en su presupuesto unos gastos que no responden a las prioridades ni a las necesidades de los ciudadanos, que, decimos, en estos momentos son bastante más básicas.

Desde el Partido Popular proponemos la eliminación de las entidades Memorial Democrático e ICIP, así como

una dràstica reducció del programa 131. Entendemos que la Direcció General de Relacions Institucionales debería limitar su actuació a la mejora y a la eficacia de las relaciones institucionales en Cataluña.

En cuanto a la Autoridad Catalana de Protección de Datos, es cierto que su presupuesto se reduce un 10 por ciento, pero seguimos manteniendo una estructura que nos cuesta 2,86 millones de euros, y sobre la que pensamos que se deberían revisar sus funciones para garantizar una mayor y mejor coordinación con la Agencia Estatal de Protección de Datos. Seguramente podríamos así recortar más. Observamos además que el 74 por ciento del presupuesto, más de 2 millones de euros, son gastos de personal, para una plantilla de treinta y seis personas. De hecho, una sola persona cobra casi 93.000 euros, lo que resulta absolutamente incompatible con el escenario de ajustes y austeridad del sector público. También nos llama la atención en la Autoridad Catalana de Protección de Datos que se están gastando casi 400.000 euros en alquileres, una cifra que tampoco es nada austera –400.000 euros.

El Consorcio del Museo Memorial del Exilio también baja su presupuesto un 12 por ciento, pero aquí nos cuestionamos también la prioridad para los ciudadanos de gastar en 2012 más de 400.000 euros en seguir recuperando la memoria del exilio. Nos preguntamos si la actividad desarrollada estos años anteriores no ha sido suficiente y no se podría dedicar ahora este dinero a cubrir servicios básicos o crear empleo. Esta entidad tiene además previsto pasar en dos años de 22.000 euros de déficit contable a 236.000 –un crecimiento de más del 1.000 por cien en solo dos años– a causa de la amortización del edificio del ayuntamiento que ocupa. A pesar de que el resultado no sea deficitario económicamente, entendemos que se está generando un agujero contable que podría llegar a ser económico en caso de que el Museo del Exilio tuviera que pagar un alquiler. *(Veus de fons.)*

Voy a intentar resumir, presidenta. La Agencia Catalana de la Certificación también reduce su presupuesto, pero entendemos que se podría plantear su práctica supresión, porque la firma electrónica tendría más sentido que se desarrollara en el ámbito de la Administración Oberta de Catalunya, el Consorcio de la Administración Oberta.

En cuanto al propio Consorci de l'Administració Oberta de Catalunya, también reconocemos que se ha hecho un esfuerzo racionalizador, pero aun así aquí también encontramos un déficit contable acumulado de 4,5 millones de euros, casi el 40 por ciento de su presupuesto. A pesar de ser un déficit contable, entendemos que en unos años podría llevar a descapitalizar el consorcio al quedar sin fondos propios, generando un problema patrimonial que la Generalitat tendrá que solucionar para garantizar la continuidad de esta entidad.

Para terminar, la Escuela de Administración Pública de Catalunya también reduce su presupuesto, pero aún consideramos que un presupuesto de 9 millones se puede racionalizar en partidas de gastos como los

suministros, que deberían renegociarse y abaratare, así como ya se ha hecho en otros departamentos de la Generalitat. Aquí no se tocan. Tenemos además más de medio millón de euros en subvenciones, que también creemos que deberían reducirse.

Para acabar, todas las consideraciones expuestas por mi compañero y por mí no están planteadas desde la confrontación. Las cuestiones que nos han surgido del análisis de este presupuesto se plantean desde la discrepancia, pero también desde la responsabilidad. Somos conscientes de la situación financiera de emergencia y de que la recuperación depende de la credibilidad, estabilidad y solvencia que los gobiernos transmitan. Por esto hemos señalado los aspectos que entendemos equivocados o mejorables, pero también desde la responsabilidad ofrecemos al Gobierno el camino de la negociación, el acuerdo y la unidad para salir todos cuanto antes de esta grave crisis.

Por este motivo, nos abstendremos en la votación de la enmienda a la totalidad del presupuesto, pues, sin compartirlo, creemos que el Gobierno, también por responsabilidad, sabrá rectificar e incorporar nuestras propuestas.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. *(Pausa.)* La consellera no vol contestar. No hi ha cap grup parlamentari. Per tant, ara passariem a votació.

Abans vull fer-los avinent que, atesa l'absència dels diputats de Solidaritat, la seva esmena a la totalitat hauria de decaure, excepte que algun grup la vulgui portar a votació. Decau? *(Pausa.)*

Per tant, ara passariem a votació.

Vots a favor de les esmenes a la totalitat presentades?

Vots en contra? *(Veus de fons.)* Perdoni, perdonin un moment. *(Veus de fons.)* D'acord. No l'hem comptat.

Vots en contra?

Abstencions?

Han quedat rebutjades per 8 vots en contra, 2 abstencions i 6 a favor.

Abans d'aixecar la sessió, moltes gràcies, honorable consellera, i totes les persones del seu equip que l'acompanyen. Les quatre hores ens sembla, almenys des de la Mesa, que han estat fructíferes. El que els volia dir és que les quatre hores han estat així perquè el Govern té el temps..., no té temps fixat, taxat, igual que en el torn de rèplica, eh? El que està taxat, amb generositat, és el dels grups parlamentaris. I, per tant, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de quatre de la tarda i tretze minuts.